خونکار

ناول

لیکوال: نصیراحمد احمدي

Download from:aghalibrary.com

هغه کتابونه چې سمسور ووبپاڼې پرلیکه کړې او یا یې پرلیکه کوي، نور څوک یې پرلیکه کول اجازه نه لري

د چاپ کال: ۱۳۸۹ ل

د کتاب پیژندنه

د کتاب نوم : خونکار

لیکوال: نصیراحمد احمدي

د لیکوال د تلیفو شمیره: ۰۷۰۰۲۵۶۱۹۱

د لیکوال ایمیل ادرس nasirahmad_ahmadi@yahoo.com

چاپ شمیر: ۱۰۰۰ ټوکه

خپرندویه ټولنه: مومند خپرندویه ټولنه _ جلال اباد

کمپوز : پخپله لیکول

د پښتی ډیزاین: احمد شا امیري

چاپ کال: ۱۳۸۹ ل

Download from:aghalibrary.com

بِسْمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحْمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

ډالی

تکړه لیکوال، کره کتونکي او د نظر خاوند ښاغلي اسد الله غضنفر ته !

Download from:aghalibrary.com

نصیراحمد احمدي WWW.SAMSOOR.COM خونکار

سپوږمۍ وه، سړي منډې وهلې...ساه یې لنډه لنډه کېده، یو ځای ولوېد، بېرته پورته شو، پښې یې بېسېکه وې، پر وچو پاڼو وخوت، زړه یې ولړزېد، شا ته یې وکتل، پر اوږه کې یې نرۍ درد تېر شو، لاس یې ورووړ، ګوتې یې په وینو لندې شوې، څو ګړندي ګامونه یې واخيستل، پښه یې د دوو تېږو تر منځ بنده شوه، پړمخې پرېووت، له خولې یې لاړې وبهېدې، د ولاړېدو سېکه یې نه لیده، یوې ټیټې ونې ته ور وښوېد، د ونې تنې ته یې څنګ ولګاوه، غوږونه یې څک کړل، چوپه چوپتیا وه، چرچرک نارې وهلې....

سړي سړه ساه واخیسته، پورته یې وکتل، یوه ستوري منډه کړه، تر یوه ځایه سپینه رڼا ورپسې وه، وروسته ورک شو.

سړی ښه شېبه غلی ناست و، بیا یې ګېډه توده شوه، لاس یې ورووړ، ټټر یې پر وینو لوند و. ورو ولاړ شو، زړه یې سستې ورکوله..خوا یې راګرځېده...ټوخې واخیست، خو لې ته یې لاس ونیو، ساه یې تر پزې راووته. څو ګامه یې واخیستل، پښې یې درنې وې، وینه یې ورانه ته ورسېده، وروسته یې ښۍ بوټ هم لوند شو، ټول بدن یې لړزېده....

ځنګنونه یې پر تېږو ولګېدل، باڼه یې سره ور وستل، د کورنۍ غړي یې سترګو ته ودرېدل، لاسونه یې پر ځمکه ولګول، سترګې یې رڼې کړې، پورته یې وکتل، ستوري د اوښکو له لاسه تت ښکارېدل...

سر یې وځړېد، زړه یې ولړزېد، لاسونو ته نږدې یې تور بوټونه ښکارېدل، د یوچا لمن یې پر مخ ولګېده، پاس یې وکتل، بنیادم و، سپوږمۍ د یوه تبر د څوکې پر سر ولاړه وه، تبر په شدت ټیټ شو، د سړي په غاړه کې ځړیکه شوه، پر سترګو یې تیاره راغله، کیڼ اړخ ته ړنګ شو، وینو داره وکړه، یوه لیکه لندې تیږې د سپوږمۍ رڼا ته وځلېدې...

* * *

Download from:aghalibrary.com

یوه پیغله له کلا ووته، باغ ته ولاړه، یوه سپینه جنت کوکۍ (شب پرکه) پر سره ګل ناسته وه، د نجلۍ ګرده لمن له بوټي سره ولګېده، ګل وښورېد ، جنت کوکۍ خپل سپین وزرونه ورپول، والوته، په هوا کې له یوه بل پتنګ سره یو ځای شوه، وروسته په شنو پاڼو کې تر سرو منو پټ شول.

نجلۍ د لښتي پر ژۍ کېناسته، پلاستیکي چوټې (چپلکې) یې پر شنه چمن کېښودې، لښتي ته یې پښې وروغځولې، اوبه سړې وې.

یو دم یې د ښۍ پښې بټه (غټه) ګوته وتخنېده، اوبو ته یې وکتل، یوه کوچنې خړ کب یې د دوو سپینو ګوتو په مینځ کې خوله وهله....نجلۍ پښې ته ټکان ورکړ، کب په اوبو کې مخ پورته لاړ.

نجلۍ ښي لور ته وکتل، د شنو پاڼو له چولو څخه د تاکونو په مینځ کې خړه کوټه ښکارېدله، چوپه چوپتیا وه، یوائې مرغۍ چونېدلې....

نجلۍ مخ ته څو لپې اوبه ورواچولې، اوبه وڅڅېدې، سپینه غاړه یې لنده شوه، خوند یې ورکړ، بیا یې لپه ډکه کړه، اوبو له پاسه د مرغۍ خړ چوچوڼی (بچی) راووړ، نجلۍ ور پورته کړ،د مرغۍ د چوچوڼي نوې راوتلې بڼکې لندې وې..نجلۍ د مرغۍ چوچوڼی پر شنو وښو کېښود ، سهارنۍ لمر ښه پرې ولګېد ، وزرې یې پرانیستې، غلی پرېووت.

نجلۍ یوه شېبه کېناسته، لنډه، لنده زنه یې ځلېدله..وروسته د کلا په دېوال کې باغ ته پرې شوې وړه لرګینه دروازه پرانیستل شوه، یوه په عمر پخه ښځه په وره کې ودرېده، یوې، بلې خواته یې وکتل، په زوټه (زوره) یې وویل:

ـغوټۍ !

نجلۍ ولاړه شوه، ورغله، ښځې ته یې وکتل، د هغې خیره نیولې وه.

نجلۍ وویل:

ـولې خپه یې؟!!!

د ښځې شونډې وخوځېدې:

ـپلار دې لا نه دی راغلی.

Download from:aghalibrary.com

ـڅه؟ !
ـهو لورکۍ ! تیر ماخستن ستا د تره کره و ، له هغه سره یې دکاریزه د اوبو په ویش خبرې کولې، ویل یې چې ناوخته راځي.
نجلۍ یوه شېبه غلې وه، وروسته یې شونډې وخوځېدې:
ـما ویل چې په کوټه کې به وي.
ښځې تندی تریو کړ:
ـنه !
نجلۍ وویل:
ـزړه مه خوره ! جانکو د تره کره ور ولېږه، درک به یې مالوم شي.
ښځې وویل:
ـښه ده، زه به ورته ووایم.
نجلۍ د ونو په مینځ کې ولاړې خړې کوټې ته وکتل، په خشکه یې وویل:
ـهغه خو لا تر اوسه ویده دی.

* * *

د غرمې سیورې رنګ و ، د کلا تر مخ د مېلمنو اوږده کوټه له کلیوالو ډکه وه، ټولو لونګۍ تړلې وې، لمر سوځولې خړې څېرې یې درلودې. پر غولي لیکي لیکي ګیلم (ټغر) هوار و ، یوه له اوبو ډکه بدنۍ او دوه تُفدانۍ ایښې وې..
نور غلي ول، یوازې په بر سر کې ناستو سپین ږیرو خبرې کولې...دوی په پسونو کې د ټک ناروغۍ یادوله، یوه شکایت درلود چې په درې شوا روزه کې یې یوولس پسونه مردار شول، بل ټک یوه ساري ناروغي بلله، ویل یې چې مړه پسونه باید تر خاورو لاندې شي، خو درېیم د دې خبرې مخالف و ، ده هر څه د خدای له خوا ګڼل....

Download from:aghalibrary.com

داوخت په وره کې یو سړی ودرېد، کلیوالو ورته وکتل، د سړي څېره نېولې وه، ویل یې چې ملک عطا الدین په خپله خسرګنۍ کې هم نه و.

کلیوال په اند ښنه کې ول، د کلي ملا وټوخل، په زامت یې وویل:

ـزړونه غټ ونیسئ، ملک صیب د بدو سړی نه دی، چېرته به تللی وي، په الله یې وسپارئ! پیدا به شي.

له دې سره یې د ښوال ته ولاړې لکړې ته لړزانده لاس ور وغځاوه، په زوره یې وویل:

ـیا الله! د خدای د یادولو وخت دی.

شپېه وروسته په کوټه کې یوازې یو سړی پاتې شو، ده کړه پزه درلوده، په رېږه کې یې سپین ډکي ډېر ول، چرتي ښکارېده.

سړی یوه شپېه ناست و، بیا ولاړ شو، په تګ کې یې کینه پښه درنه پسې اخیسته، له کوټې ووت، د کلا لویه دروازه یې ببرته کړه، غوټۍ منډه ور واخیسته، پیچلي تور ویښته یې پر تندي پراته ول، وړې سترګې یې سرې ښکارېدلې...په زوټه یې وویل:

ـکاکا! د پلارجان مې کوم درک ونه لګېد؟!

د سړي سر وځړېد، ورو یې وویل:

ـهر ځای مو پسې ولټاوه، خو...

یوه تېره چیغه یې په غوږو کې ننوته:

ـپه څه بلاه دې وخوړ؟ هه!

د کتار خړو کوټو تر مخ په عمر پخه ښځه ولاړه وه.

سړي وویل:

ـچټیات مه وایه!!!!

ښځې یودم کوکه کړه، نجلۍ منډه ور واخیسته، ښځه یې تر مټ ونیوله، ورو یې وویل:

ـمورې! رسوایي مه جوړوه! رابه شي!

ښځې سړي ته وکتل، چیغه یې کړه!

ـووایه! څه ټکه دې پرې واچوله؟! تر کوم پاڼ دې لاندې کړ، هه؟!

Download from:aghalibrary.com

دوه زړې ښځې له کوټې راووتې، په عمر پخه ښځه یې تر مټ ونیوله، په وره یې ننه ایسته.
غوټۍ ببرته سړي ته ورنږدې شوه، په ژړغوني غږ یې وویل:
_کاکا ! پلار مې بیګا له تا سره و ؟ نه؟ ! ! !
سړي په خپله پزه لستوڼی تېر کړ، شونډې یې وخوځېدې:
_هو ! مورې تر ناوخته ناست وو، د اوبو پر سر نه سره جوړېدو، وروسته مو د ځمکې د ویش کاغذونه رامینځته کړل، ښکاره لیکل شوي وو، چې پلار دې د کاریز په اوبو کې دوه شواروزه (۱) حق لري، خبره له جنجاله پرته خلاصه شوه، دې ماخستن ناوخته زمونږ له کوره ووت.
نجلۍ وویل:
_پلارجان به چېرته تللی وي؟
د سړي سر وخوځېد:
_نه پوهیږم. کلیوالو هرځای پسې ولټاوه، خو...
کړپ شو، د کلا د لویې دروازې دواړه پلې پرانیستل شوې، پر یوې خرې د شوتلې غټ بار تړلی و، د بار پر سر یو لوی لور ټومبلی ښکارېده، د خرې له دواړو خواوو د شوتلې شنه ډکې ځړېدل. په خرې پسې یوه خیرن ځوان ګامونه اخیستل... دی هډور سړی و، مړه زیړه یې درلوده، سترګې یې غټې وې، پر تندي یې د کالدانې لوی داغ ښکارېده.
سړي ورغږ کړ:
_جانکو !
ځوان، بار پرېښود، ورغی، سړي ته مخامخ ځوړند سر ودرېد.
سړي وویل:
_ته د شپې په باغ کې وې؟
ځوان د ((هو)) په نښه سر وخوځاوه.
د سړي شونډې وخوځېدې:

ـد باغ د بوال ته نږدې عمومي لاره ده، کوم غرۍ، ټوخی یا د دروازې کړپ دې وانه وریږد؟
ځوان د ((نه)) په ښه سر وخوځاوه.
سرې خرې ته وکتل، په اخور کې یې خوله وهله..دواړو خواوو ته ترلو غواوو غړۍ ورغځولې وې، په خپلو اوږدو ژبو یې له بار څخه ځړېدلې شوتله ور ټولوله..
سرې ځوان ته اشاره وکړه، هغه لاړ، له بار سره یو ځای کاهداني ته ننوت.
نجلۍ هم کوټې ته لاړه، سرې شاوخوا وکتل، د دېوال سیوري ته پر اخور کېناست، سترګې یې واړولې، تر یونیم دوه جریبه ځمکې څړ د دېوالونه راتاو ول، د کلا هر کونج یو برج درلود، برجونه تر دېوالونو دوه ـ درې ګزه لوړ ښکارېدل، د کلا مینځ سپیره ډاګ و، یوازې یوه دېوال ته نږدې د سنځلې زړه ونه ولاړه وه، د سر پاڼې یې د د یوال پر وروستۍ پخڅې پرتې وې.
داوخت یې د دروازې کړپ واورېد، دوه ښځې کلا ته ور ننوتې، سرې ته یې وکتل، د یوې بې اختیاره له خولې را ووتل:
ـ خواره سې، غوث الدین دی!
دواړو پر مخونو ټکرې ورکش کړل، ګړندي ګامونه یې واخیستل، پر یوه خونه ننوتې.
غوث الدین تر پنځوسو کلونو اوښتی و، په ځوانی کې یې یوې کلیوالي ته سترګه ټینګه کړې وه، هغې خپلو ورونو ته ژړلي ول، ورونه یې له بیلچو سره د غوث الدین په کور ورغلي ول، هغه یې په خپل کور کې دومره ډبولی و چې په کټ کې یې شکسته بند ته وړی و، د ورانه مات هډوکی یې کوږ جوش شوی و، ځکه یې په تګ کې ستونزه درلوده، دی له هماغه ورځې راهیسې په بدعمله مشهور شو، د کلي تورسرو به لار ورنه کږوله، دی یې په پوست پاک نه باله.
غوث الدین وروسته یو په بل پسې دوه ودونه وکړل، خو اولاد یې نه درلود.
غوث الدین یوه شېبه پر اخور کېناست، وروسته یې ګرمي وشوه، خپل کورته لاړ.

* * *

مازديګر جمعه ولاړه وه چې يو چا غږ کړ:

ـيو مړی موندل شوی دی.

غوث الدين سلام وکړځاوه، شا ته يې وکتل، د کلي ګوروان و.

غوث الدين په بيړه وويل:

ـڅه چټياټ وايې؟!!

ګوروان وارخطا شو:

ـزه، زه نه يم خبر، يو کوچی راغلی دی.

غوث الدين په بيړه له جوماته ووت. د باندې يو سړی ولاړ و، لښته يې په لاس کې وه، پر ږيره يې شنه نصوار پراته ول.

غوث الدين ورمخته شو، ويې پوښتل:

ـڅه خبره ده؟

سړي په ډډ کوچياني غږ ځواب ورکړ:

ـخدايزده، د غونډۍ په لمنه کې مې رمه پېوله چې سپی سره خوله راغی، ما ويل چې کومه مړزګه (مړ حيوان) به يې موندلې وي، خو چې ورغلم، له خاورو، د يو چا په وينو لړلی لاس راوتلی و.

دا وخت دربی شو، ډله کليوال له جوماته راووتل، غوث الدين د غونډۍ خواته روان شو، نور خلک تر کوچي راوګرځېدل.

غوث الدين له کلي ووت، کليوال هم ور ورسېدل، د غونډۍ په لمن کې مېږو او پسونو خولې وهلې...

کوچي څو تيږو ته لاس ونيو، کليوالو منډه کړه، دوی ټول تر غوث الدين مخکې شول، غوث الدين پښه ورپسې کرښوله....

کليوال پر يوه ځای سره راټول ول، غوث الدين يوې خواته کېناست، سر ته يې لاس ونيو، وروسته يې يو ورو غږ واورېد:
_عطاالدين دی.
غوث الدين په زحمت ولاړ شو، خلکولار ورکړه، مړي ته يې وکتل، ځنګنونه يې پر ځمکه ولګېدل، يودم يې کوکه کړه.
ملا او دوو نورو کليوالو لاسونه ترې راوګرځول، سړی يې له هغه ځايه ليرې کړ، شېبه وروسته کليوالو سلامت جسد راوښست، غاړه يې يوا ځې پر پوستکي بنده وه، په ښي اوږه کې يې هم لوی پرار جوړ شوی و.
جسد د ښورولو نه و، همالته يې پرېيست، يوه سپين ږيري څادر پرې وغوړاوه، بل کليوال په کټ پسې ولاړ.

* * *

درې ورځې ووتې، خو د غوټې او د هغې د مور کوکې خلاصي نه شوې، کلا به تل له تور سرو ډکه وه، هره نوې ښځه چې به په کلا ننوته، کوکو به زور واخيست، څو شېبې به لوړې وې، خو وروسته به يې غږ ټيټ شو.
جومات ته به هم ډله ډله نارينه راتلل، لاسونه به يې پورته کړل، يوه ډله به ولاړه شوه، بله به کېناسته. د چايو له پاره په دوو بخاريو پسې اور بل و.
يوه اوونۍ نوره هم ووته، خلک کم شول، وروسته به بيا په ورځ کې يوا ځې دوو _دريو تنو لاسونه پورته کول.
کله چې غوث الدين د خپل ورور له مړګه وروسته په لومړي ځل کلا ته ورغی، ورېندار يې منډه ور واخيسته، سړی يې تر ګرېوانه ونيو، د هغه پر مخ يې نوکارې ور ولګولې، بيا دوو زړو ښځو په کوټه ننه ايسته..
غوث الدين يوه شېبه په سرای کې ودرېد، له کاهداني څخه د ساتول غږ اورېدل کېده، وروسته دالان ته ور ننوت. غوټې د بوال ته ناسته وه، د تره په ليدو يې پښې ور ټولې کړې، غوث الدين هغې ته وکتل، د پېژندو نه وه، وچه کلکه ښکارېده، په

ځپولي ګاړګوتي ویښتو کې یې د بوسو خلي بند ول، په غومبرو یې د اوښکو وچي لیکې ښکاریدلې...
غوث الدین د هغې تر ځنګ کېناست، یوه شېبه غلی و، وروسته یې د نجلۍ سر ور ړنګ کړ، هغې خپل تندی د سړي پر کینېه اوږه ولګاوه، په چیغو چیغو یې وژړل....
ښه شېبه ووته، د نجلۍ اوښکې نه تم کېدې، هماغسې یې ژړل...
سړي ورو وویل:
_غوټۍ لورې! بس ده!
د نجلۍ ژړا زور ونیو....
سړي د هغې سر په خپل ټټر پسې ټینګ کړ:
_بس ده نور.
نجلۍ ژړل....
ښه شېبه ووته، سړي وویل:
_مور ته دې ووایه چې ځان تیار کې، همدا اوس زموږ کره ځو، نور به هلته اوسئ!
نجلۍ ورو ورو ژړل...
سړی یوه شېبه کېناست، بیا د باندې ووت، لمر تیزې کوله، د کلا مینځ سپېره ښکارېده، له کاهدانې څخه لا د ساتول غږ اوریدل کیده...
سړي ګامونه واخیستل، کاهدانې ته ورننوت، جانکو رشقه وړوله...
سړی یوې خواته کېناست، کاهدانه سړه وه، د چت په لرګیو کې د مرغۍ چوچوڼي چونېدل، په لویه دریڅه کې د بمبرو (سرو غومبسو) ځالې را ځوړندې وې، له کاهدانې څخه د وړې شوې رشقې بوی ته.
غوث الدین ځوان ته وکتل، ورو یې وویل:
_جانکو!
ځوان غټې سرې سترګې ور واړولې.
سړي وویل:
_ته به له دې هیسته یواځې یې، په کلا، باغ او غواوو پام کوه!

ځوان د «هو» په نښه سر وخوځاوه، بېرته د رشقي په میده کولو بوخت شو.
ناڅاپه یوه زوروه چیغه تاوراتاو شوه !
_ته خونکار یې ! مورې ستا کور ته نه ځو !!!
غوث الدین په بېړه شا ته وکتل، وربنداره یې وه، ولاړ شو، په خشکه یې وویل:
_چټیاټ مه وایه !! که نه نو...
ښځه په خبره کې ور ولوېده:
_که نه نو څه؟ هه ! مړه مې که، هه !
له دې سره یې منډه کړه، د جانکو له لاسه یې ساتول ور واخیست، کړنګ شو، ساتول د سړي پښو ته نږدې د لور د تېرولو پر ډبره ولګېد، ښځې چیغه کړه !
_هه ! مړه مې که، غاړه مې را پرې که، ته خو د غاړو په پرې کولو کې ډېر تکړه یې، د خپل ورور غاړه دې څنګه ور پرې کړه؟ هه ! ته پوهېدې چې هغه زوی نه لري، اته شله جریبه ځمکه، باغ، کلا او نورمیراث یې تاته پاتې کیږي....
غوث الدین غلی ولاړ و، خو ښځې ورغلې او د غوټۍ مور یې په کشولو کشولو له کاهداني ویسته.
غوث الدین خپل سر پر څنګانه کېښود، یوه شېبه چوپه چوپتیا وه، وروسته یې د ساتول غرې واورېد.
غوث الدین هماغسې ځوړند سر ناست و، کله کله به د ساتول له ټکا سره یو ځای د ښځې ښېراوې پورته شوې «غوث الدینه ! ټک له ټکه شې،مېنه دې سپېره شه، خدای دې د ماښام پاستې ته اړ که....»
ښه شېبه ووته، بیا د سړي څنګ ته ځوک کیناست، غوث الدین سر پورته کړ، غوټۍ وه، وړې سترګې یې سرې وې، پر سرو شونډو یې تور پټري ښکارېدل.
د سړي سترګې له اوښکو ډکې شوې، په غریو کې یې وویل:
_ما به څنګه خپل مشر ورور واژه ! هه ! ته وو ایه؟ !
غلی شو.
جانکو له کاهداني ووت.

سړی یوه شېبه غلی و، وروسته یې سوړ اسویلی ویست، په خوابدي غږ یې وویل:
_د چا چې خپله برخه میراث وي، د نورو جایداد به څه کوي؟!
نجلۍ څه ونه ویل، د مرغۍ چوچوني ببرته په چونېدا راغلي ول، کله کله به د بمبرو د وزرونو بنګا هم پورته شوه.....

* * *

مازدېګر و، د کلا د لویدیځ دېوال سیوری پر کتار ولاړو خړو کوټو پروت و، مور او لور غلې ناستې وې، مور پر دېوال ځوړند عکس ته کتل،په عکس کې ملک عطاالدین شخه لونګۍ تړلې وه، برېتونه یې پر شونډو پراته ول، سترګې یې ځلېدلې.
ناڅاپه یو درب شو، مور او لور یوبل ته وکتل، نجلۍ په منډه له کوټې ووته.
په چوتره کې غوث الدین ولاړ و، په لاس کې یې چیلم نیولی و، پښو ته یې په بوغبند کې تړلې بستره ښکارېدله، پر غولي د بسترې دلوېدو دوړه لا نه وه ناسته.
د ښځې غږ واورېدل شو:
_څوک دی؟
نجلۍ په وېره خپل تره ته وکتل، غوث الدین وویل:
_زه به نور دلته اوسم.
د دروازې پله له دېوال سره ولګېده، یوه لویشت کاهګل لاندې ولوېد، ښځه د کوټې په وره کې ودرېده، په خشکه یې وویل:
_ځنګه دې دومره زړه وکړ، تا خپل ورور...
د سړي تندی تریو شو، یوه زوروره چیغه یې تر خولې راووته!
_بس که پلیتې!
ښځې وژړل، په منډه کوټې ته ننوته

سړی یوه شیبه غلی و ، وروسته یې نجلۍ ته وکتل، ورو یې وویل:
ـ مور دې پوه که، په دې څلورو دېوالونو کې دوه تور سرې یواځې نه شم پرېښودلای.
نجلۍ په لړزانده غږ وویل:
ـ خو ستا دواړه میرمنې هم یواځې دي، هغوی...
سړی په خبره کې ور ولوېد:
ـ زړه مه خوره ! ما خپل اوښې ته ویلي دي، دی به تر هغو زموږ په کور کې وي چې ستا د مور غوسه سړه شي، وروسته به تاسو هم له ما سره اوسی !
نجلۍ غلې وه.
سړي سړه سا واخیسته، ورو یې وویل:
ـ غوټۍ لورې ! زه به په کومه کوټه کې اوسم؟
نجلۍ کیڼ لور ته اشاره وکړه، سړی ګوډ ګوډ روان شو ، لرګینه درنه دروازه یې خلاصه کړه ، نمجن سوړ بوی یې په سپږمو ننوت، کوټې دریڅه نه درلوده، په مینځ کې یې یو پلاستیکي فرش ویړ (هوار) و.
سړی یوه شیبه ځای پر ځای ودرېد ، سرای ته یې وکتل، یوه برج کوچنۍ اورسۍ درلوده، په چوکاټ پورې یې خیرې خیرن پلاستیک با د رپاوه.
سړي وویل:
ـ د برج په کوټه کې څه شی دي؟
د نجلۍ شونډې وخوځېدې.
ـ هیڅ، یواځې د وړو زوړ کندو اینبی دی.
سړی یوه شیبه غلی و ، وروسته یې وویل:
ـ غوټۍ لورې ! ما ته هلته ځای جوړ که !
نجلۍ غلې روانه شوه، له کوټې څخه یې پلاستیکي فرش ټول کړ، پر ختېینو زینو وخته.

غوث الدین د چوترې پر ژۍ کېناست، کلا ته پرې شوې د باغ دروازه خلاصه شوه، جانکو و، په لاس کې یې سطل ښکارېده، نیغ څاه ته ور روان شو، شېبه وروسته یې ډکه بوکه په سطل کې تشه کړه، بېرته باغ ته ولاړ.
چوپه چوپتیا وه، د جارو غږ راته، د برج له ورې ورسۍ مرې دورې راوتلې...
نجلۍ پر زینو راکښته شوه، غوث الدین ورته وکتل، د هغې له ورو سترګو راګرځېدلي اوږده تور بانه سپېره ول. نجلۍ بستره ور پورته کړه، بېرته پر زینو وخته.
پاو وروسته د برج کوټه تیاره وه، غوث الدین ورغی، له دریځې نه پر مخامخ د ېوال مازدیګرنۍ ژېړه رڼا لوېدلې وه، په رڼا کې لا د خاورو واړه ذرات په حرکت کې ول...
نجلۍ د کوټې د دېوال په یوه کونج کې د غنمو تارونه جارو کول...
د ماښام له اذان سره هر څه سم شول، په وړه تاخچه کې یوه تُفدانۍ، راډیو، جاینماز او له اوبو ډکه بدنۍ ایښودل شوي وو.
غوث الدین پر هواره توشکه اوږد وغځېد، پورته یې وکتل، پر چت یو لاس ښکلي تراشل شوي لرګي پراته ول. د کندو پر سر چیلم ښکارېده، د چیلم تر سر خانې شنې مرۍ را تاوې وې.
ملا د ماښام اذان وکړ، غوث الدین کېناست، خو په پښو کې یې د ولاړېدو سیکه نه لیده، شېبه وروسته په زحمت ولاړ شو، همالته یې څادر هوار کړ، د لمانځه نیت یې وتاړه، د سلام له ګرځولو سره تېرې کوکې پورته شوې، ور یې چوله کړ، لاندې یې وکتل، وربنداري یې د یوه ځوان په غاړه کې لاسونه ور اچولي ول، ښځې په چیغو چیغو ژړل...
غوث الدین بېرته نیت وتاړه، دوه رکعته سنت یې وکړل، لنډه شېبه یې لاسونه لپه نیولي ول، وروسته پر زینو کښته شو، کوټې ته ور ننوت، وربندار یې په منډه د باندې ووته.
ځوان ولاړ شو، د غبرې ور کولو لپاره یې خپل ټټر راویست، خو غوث الدین لاس ور وغځاوه، مخامخ پر توشکه ورته کېناست، ورو یې وویل:
ـ نه وې!

ځوان تر خپلې زرينې خولۍ لاندې ګوتې تېرې کړې، تور وېښته يې وګرول، شونډې يې وخوځېدې:

_له موټر سره تللی وم ! څه وکم، پردی موټروانې ده، نن راغلم !

دواړه غلي شول.

غوټۍ کوټې ته ورغله، بل ځراغ يې پر غولي کېښود ، بېرته د باندې ووته.

ځوان پورته وکتل، په سپين ګرد مخ کې يې له اوښکو ډکې غټې تورې سترګې وځلېدې، بېرته يې سر ټيټ شو.

غوث االدين يوه چونډۍ نصوار تر ژبې لاندې کړل، يوه شېبه ناست و ، وروسته له کوټې ووت.

د سړي له وتو سره سم ښځه کوټې ته ورغله.

ځوان په ژړغوني غږ وويل:

_تروري ! کيسه څه وه؟

ښځه غريو واخيسته، ژړا يې کابو کړه، شونډې يې وخوځېدې:

_د قيامت نښې دي، ماته خو داسې ايسي چې ټول فساد په ګوډ کې دی.

ځوان نيغ ورته وکتل.

ښځې وويل:

_خدای مې دې غاړه نه بندوي، زه په غوټو شکي يم.

د دروازې تر شا د غوټۍ له کاوره ډک غږ واورېدل شو:

_وشرمېږه ! په خپل ليوره پسې داسې خبرې کوې !

د ښځې د مخ ګونځې ژورې شوې، چيغه يې کړه !

"_چوپ که د ...

يو دم غلې شوه، خپل وراره ته يې وکتل، سر يې وځړېد.

ځوان سړه ساه واخيسته، ورو يې وويل:

_زما هم زړه ته نه لوېږي.

ښځه غلې وه.

ځوان خپل څادر ور واخیست، ولاړ شو.
ښځې وویل:
_حمیده ! ناوخته دی.
د ځوان شونډې وخوځېدې:
_ټپ ټپ (موټر سایکل) راسره دی ، سبا به سره وینو.
_مړی (ډوډۍ) خو وخوره !
_زړه ته مې نه کیږي.
له دې سره له کوټې ووت.
شېبه وروسته د کلا په مینځ کې د موټر سایکل د چالانېدو غږ تاو راتاو شو....

* * *

سهار اته بجې وې، غوث الدین په برج کې ناست و ، ټوله کوټه د تنباکو سپین لوګي نیولې وه...ده د راډیو ستن تاووله، وروسته ولاړ شو ، د ورسۍ تر څنګ ودرېد ، د کلي کورونه خړ ښکارېدل، لیرې د غونډۍ په لمنو کې د کوچیانو تورې کېږدۍ ولاړې وې.
د موټر سایکل غږ یې واورېد ، وره ته ورغی، لاندې یې وکتل، حمید و ، پر تورو څڼو پرته زرینه خولۍ یې لمر ته برېښېدله...حمید یوه شېبه له خپلې ترور سره ودرېد ، وروسته دواړه کوټې ته ننوتل.
غوث الدین پر زینو کښته شو ، غوټۍ د څاه تر څنګ ناسته وه، لوښې یې پریمینځل، یوې تورې خیرنې پیشو په تال کې اېښو غوړو کاسو ته کتل.
غوث الدین باغ ته لاړ، دوه نازک بدنې منې یې ور وشکولې، د لښتې پر ژۍ کېناست.
چو په چوپتیا وه، یو دم ټیم وټنګېد ، زوروره ناره پورته شوه، له تاکونو څخه یو سیل خړې مرغۍ والوتې.

غوث الدين کیڼ لور ته وکتل، جانکو کوټې ته نږدې ولاړ و، غوث الدین ورغی، د دېوال سیوري ته په هوار شوي زاړه لیمخي کېناست، پر منې یې غاښونه ولګول، په ډکه خوله یې وویل:

ـ انګور څنګه دي؟

جانکو په لینده کې ګیټۍ کېښوده، شونډې یې وخوځېدې:

ـ رنګ یې وهلی، خو لا خوړو ته برابرنه دي.

له دې سره یې لینده د باغ پر دېوال کتار ناستو مرغیو ته ونیوله، تیږې له لاندنی پخڅې مړه دوړه پورته کړه، مرغۍ والوتې، د منو پر ونو ور ټیټې شوې، ښاخو نه وځړېدل.

له کلا څخه د موټر سایکل د وتو غږ واورېدل شو.

غوث الدین ښه شېبه کېناست، بیا یې انګور راوغوښتل، تروه ول، خوند یې ور نه کړ، همالته پر لیمخي اوږد وغځېد، وروسته یې له لیرې د موټر سایکل غږ واورېد، غږ ورو، ورو نېږدې کېده، غږ د باغ د دېوال تر څنګ تېر شو، بیا کلا ته ور ننوت.

غوث الدين سر پورته کړ، له ځان سره وبونګېد:

ـ د غوا زویه!

جانکو په حیراني ورته وکتل.

غوث الدین بېرته سر ولګاوه، په خشکه یې وویل:

ـ د مور میړه راته پیدا شو، له بیګا راهیسې درې واره راغی!

شېبه ووته، زړه یې طاقت ونه کړ، کلا ته ورغی، ځوان له خپلې ترور سره پر چوتره ناست و، دوی په ټیټ غږ خبرې کولې، دواړه د غوث الدين په لیدو غلي شول.

سرې د چوترې پر ژۍ کېناست، حمید ولاړ شو، سرې ته یې برګ برګ وکتل، له موټرسایکل سره یو ځای له کلا ووت.

غوټۍ له کوټې راووته، تره ته یې له چایو ډک ګیلاس کېښود، غوث الدين تورې ګوړې ته لاس ور وغځاوه، ورو یې وویل:

ـ حمید ته دومره وخت مه ورکوی!

ښځې تندی تریو کړ، په خشکه یې وویل:
ــحمید زما وراره دی !
سړي یوه ټوټه ګوړه خولې ته واچوله، د چایو سور یې پسې وکړ، ترخه موسکا یې پر تورو پلنو شونډو تېره شوه، په ملنډو یې وویل:
ــستا به وراره یې، زما هیڅ نه کیږي !
ښځې اور واخیست:
ــدا زما کور دی، ته...
سړی په خبره کې ورولوېد:
ــله دې هیسته به زما وي.
ښځې یو دم وژړل:
ــګومان مې سم وخوت، تا خپل ورور د جایداد له پاره وواژه.
غوث الدین وخندل، غوټۍ په حیرانۍ ورته کتل، ښځه په منډه کوټې ته ولاړه.
سړی غلی شو، نجلۍ ته یې اشاره وکړه، هغه د ده تر څنګ کېناسته، ټول بدن یې لړزېده... سړي ورو وویل:
ــ غوټۍ لورې ! مور دې د اعصابو تکلیف لري، پوهه یې که !
نجلۍ په رېږدېدلي غږ وویل:
ــخو تا او زما ابا پخوا هم سره خوړلي ول.
غوث الدین یوه شیبه غلی و، وروسته یې شونډې وخوځېدې:
ــمنم ! زموږ تر منځ د ځمکې د وېش او اوبو پر سر جنجالونه ول، یو بل ته مو چندان خوند نه ورکاوه، خو دا د دې مانا نه لري چې زه دې خپل ورور ووژنم.
سړی غلی شو، نجلۍ ورته وکتل، سترګې یې له اوښکو ډکې وې.
سړي وویل:
ــمور دې پوه که ! حمید به پر دې ګران وي، په نورو نه دی ګران ! پر اوږو دې یې نه راسپروي.
نجلۍ په حیرانۍ ورته کتل.

سړي يوه چونډۍ نصوار خولې ته واچول، ولاړ شو ، ورو يې وويل:
ـحميد به ستا د مور وراره وي، هغه هم ناسکه وراره، خو ته پېغله يې، تاته پردی دی.

* * *

د ځراغ پر شيشه خړه شوپرکه راګرځېده، له شيشې سره ولګېده، د ښوروا په لنده ډوډۍ کې ولوېده.
غوث الدين لاس ور وغځاوه، شو پرکه يې له وزره ونيوله ، تر چوترې يې لاندې وغورځوله.
پيشو ميو کړل، خپله ملا يې د غوث الدين پر ورانه وسولوله، سړي يو هډوکی پر خړه ځمکه کېښود ، پيشو ژبه ورته راويسته.
د کلا دروازه وټکېده، جانکو ورغی، دروازه يې خلاصه کړه، د ځراغ رڼا پر حميد ولګېده، ځوان له څه ويلو پرته ځوړند سر په يوه کوټه ننوت.
غوث الدين لاسونه پريمينځل، له کلا ووت، نيغ جومات ته لاړ، د ماخستن له لمانځه وروسته تر ډېره له کليوالو سره ناست و ، کله چې بېرته کلا ته ورغی، د کوټې په ورسۍ کې لا د ځراغ ژېړه رڼا ښکارېدله. غوټۍ په چوتره يوائې ناسته وه.
غوث الدين برج ته وخوت، اوږد وغځېد ، ښه شېبه ووته، ولاړ شو ، په تاخچه کې ايښې ټُفدانۍ يې ور واخيسته، نصوار يې تو کړل، ور چوله و ، د پوري کولو له پاره ورغی، لاندې يې وکتل، نجلۍ هماغسې ناسته وه، په کوټه کې لا د ځراغ ژېړه رڼا ښکارېدله..
غوث الدين ګړۍ ته وکتل، يوولس نيمې وې، تندی يې تريو شو ، له برجه ووت، د غوټۍ تر څنګ کېناست، نجلۍ ته يې مخ ور واړاوه، د مخ پر يوې خوا يې د ځراغ ژېړه رڼا لګېدله، سړي ورو وويل:
ـخوب درځي؟

نجلۍ د ((نه)) په بڼه سر وخوځاوه.
سړي وويل:
_خوب درځي ! سترګې دې پړسېدلې دي.
نجلۍ غلې وه.
ښه شېبه ووته، غوث الدين کېنې لاس سترګو ته ور نږدې کړ، دولس بجې وې. ولاړ شو ، د کوټې په وره کې ودرېد ، پر غولي کوټه کاغذونه پراته ول. ځوان د څراغ په رڼا کې يوه کاغذ ته کتل، وروسته يې ورو وويل:
_د کاريزه د ځمکې قواله نشته !
د ښځې تندی تريو شو ، شونډې يې وخوځېدې:
_قواله به له زوی مړي غوثو سره وي، په هماغه شپه يې داوه (دعوه) وه، د غوټۍ پلار څو کاغذونه ور سره يوړل.
غوث الدين وټوخل، دواړو په بېړه ورته وکتل، ښځې پر پرتو کاغذونو د دسترخوان پېڅکه ور کش کړه.
غوث الدين ځوان ته وکتل، ورو يې وويل:
_مړۍ (ډوډۍ) دې وخوړه؟
دواړو په حيرانۍ ورته کتل
سړي بله پوښتنه وکړه:
_کاغذونه دې وکتل؟
ځوان وارخطا شو:
_نه، هو
_شپه دې دلته ده؟
_نه
_نو بيا څه ته ناست يې، نجلۍ ته خوب ورځي.
ښځې چيغه کړه !
_تا ته حاجت نشته !

سرېي هماغسې ځوان ته کتل، وروسته يې وويل:
ـشپه ده، کلی مو هم لرې دی، مور به دې پرېشانه وي.
ځوان خپل څادر ته لاس ور وغځاوه.
غوث الدين د باندې ووت، باغ ته ولاړ، په کوټه کې زړه لمپه بله وه. غوث الدين ورغی، جانکو د باندې په تياره کې ناست و.
غوث الدين غاړه تازه کړه، جانکو ولاړ شو، غوث الدين زاړه بالښت ته ډډه ووهله، جانکو کوټې ته ننوت، شېبه وروسته يې بله لمپه د سرېي تر مخ پر زاړه ليمڅې کېښوده.
جانکو وويل:
ـمنې درته راوړم؟!
ـنه
جانکو سرېي ته وکتل، خبره يې نېولې وه، پر خړ دېوال پروت سيوری يې لړزېده...
دواړه غلي ول، د ونو نږدې ښاخونه تک تور ښکارېدل، تر شا يې تپه تياره وه، پورته رانه ستوري ولاړ ول، ليرې يوه سپي غپل....
غوث الدين يوه شېبه کېناست، وروسته ودرېد، حرکت يې وکړ، تر يوه ځايه د لمپې کمزورې رڼا پرې لګېدله، بيا په تياره کې ورک شو.

*   *   *

غوث الدين وويل:
ـ غوټۍ لورې! بيګا په کوټه کې د چيلم سلامته سرخانه رانه ولوېده، فرش ابرو نيولی، يو جارو پرې تېره که!
نجلۍ د «هو» په نښه سر وخوځاوه، د غوا له پښو ولاړه شوه، ډک جام شيدې يې دالان ته يو وړې. غوث الدين د سخوندر پړی پرېښود، سخوندر تر غوا لاندې ووت، د غولانځې په رودلو يې پيل وکړ.

غوث الدين پر اخورکېناست، دالان ته يې وکتل، له دريڅو څخه يې تور لوګی راووت...
ښه شېبه ووته، بيا يې سخوندر په يوه جلا اخور وتاړه، روان شو.
نجلۍ له دالانه را ووته، په لاس کې يې جارو نيولې وه، تر غوث الدين مخکې شوه، په تګ کې يې وويل:
ـ کاکا ! لږ ماتل شه !
سړی بېرته غواوو ته ورنږدې شو، غولي ته يې لاس کړ، په وچو خوشايو کې يوه زړه جارو پرته وه، هغه يې د يوې غوا ورانه ته ونيوله، وچ خوشايي ترې ولوېدل.
يو سونګی يې واورېد، شا ته يې وکتل، نجلۍ په منډه تېره شوه، ټکرى يې مازې په غاړه کې بند و، له هر ګام سره به يې پيچلي اوږده ويښته له ملا جلا شول...نجلۍ په يوه وره ننوته.
يودم تېرې کوکې پورته شوې...د سړي له لاسه جارو ولوېده، پر چوتره وخوت، ورېندار يې له کوټې را ووته، چيغه يې کړه !
ـ ته خوني يې، زموږ له کوره ووزه !
کړپ شو، غوث الدين لاندې وکتل، يوه لاسي وړه بتۍ ورغړېده، د سړي له بوټ سره ولګېده، ښځې په ژړا کې وويل:
ـ دا د غوټۍ د پلار لاسي بتۍ ده !
سړي بتۍ ته په حيرانی کتل...
له کوټې څخه د غوټۍ ژړغونی غږ واورېدل شو:
ـ ستا تر توشکې لاندې وه.
د سړي زړه ولړزېد.
ښځې بغاره کړه !
ـ زموږ له کوره لاړ شه !
سړی ځړېدلی سر ولاړ و.
غوټۍ له کوټې راووته، ټول ځان يې لړزېده، په ژړا کې يې وويل:

ـدا بتۍ به مې تل له پلار سره وه، تا ولې هغه وواژه؟ څه تاوان يې در رسولی و، هه !
سړی غلی و.
نجلۍ وويل:
ـد خدای روی ومنه ! له دې ځايه لاړ شه !
غوث الدين له چوترې کښته شو، د کلا لويې دروازې ته يې وکتل، په دروازه کې ولاړو ماشومانو منډه کړه.
سړی برج ته وخوت، اوږد وغځېد، سره ساه يې واخيسته، فکر په مخه کړ.
ښه شېبه ووته، مور او لور ژړل..وروسته له برجه کښته شو، جانکو ښځو ته نږدې د چوترې پر ژی ناست و، غوث الدين ورغی، لاسي بتۍ پر خپل ځای پرته وه.
سړي جانکو ته وکتل، ورو يې وويل:
ـبيګا دې د کلا دروازه بنده کړې وه؟
جانکو نيغ ورته وکتل، په غټو سترګو کې يې کرکه پرته وه.په کاوړ يې وويل:
ـسهار خو ته لمانځه ته تللی وی، دروازه تا خلاصه کړه !
غوث الدين څه ونه ويل، باغ ته ولاړ، پر دېوالونو راوګرځېد، يو ځای د لارې خواته د دېوال له سرداو (د سر پخڅه) څخه لوټې رالوېدلې وې، نور دېوالونه روغ ول.
سړی بېرته کلا ته ننوت، چيلم د برج په لاندنۍ زينه کې ړنګ پروت و، توشکه، بالښت او بړستنه په خاورو کې اچول شوې وې.
سړی چوترې ته ورنږدې شو، جانکو ته يې وکتل، په سړه سينه يې وويل:
ـلارې ته نږدې د دېوال سر داو را لوېدلی دی.
جانکو يوه شېبه غلی و، وروسته يې وويل:
ـخدای خبر ! ماشومان دي، هغه بله ورځ مې هم د نور چرسي زوی د منهو په غلا ونيو.
غوث الدين په دېوال کې د باغ خواته پرې شوې وړې دروازې ته وکتل، ورو يې وويل:
ـدې دروازې ته زولفی ور واچوه، يو کولپ هم ورته راوړه.
ښځې په غريو کې وويل:
ـجانکو !

ځوان مخ ور واړاوه.
د ښځې شونډې وخوځېدې:
ـحمید راوغواړه، ورته ووایه چې ترور دې غوښتي !
غوث الدین برګ ورته وکتل، په خاورو کې پرتو بسترو ته ورغی، یوه یوه یې ور پورته کړه، پر اوږه یې واچوله، چیلم ته یې لاس ور وغځاوه، پر زینو وخوت.
ښځې ښېراوې کولې...
غوث الدین کوټه سمه کړه، اوږد وغځېد ، چیلم ته یې وکتل، سرخانه یې ماته وه.
سوړ اسویلی یې ویست، کېناست، شاوخوا یې وکتل، ولاړ شو، له ورسۍ نه یې زوړ پلاستیک راوشکاوه، د چیلم سرخانه یې پرې وتړله، د تنباکو خړې کڅوړې ته یې لاس کړ، شېبه وروسته کوټه سپین لوګي ونیوله، ورسره یې د سوځېدلي پلاستیک بوی پر سپږمو ننوت.
غوث الدین ته ټوخی ورغی، ښه شېبه یې وټوخل... ګړۍ ته یې وکتل، د سهار اته بجې وې، چای نه و.
له کوټې ووت، دالان ته ورغی، غوټۍ په بیړه ولاړه شوه، وره ته ورسېده، سړې تر لاس ونیوله، نجلۍ چیغه کړه !
ـما پرېږده !
غوث الدین ورو وویل:
ـته هم همداسې فکر کوې؟ !
نجلۍ لاس کش کړ، له دالانه ووته !
په تناره کې دوه تورې غټې چایجوشې ایښې وې، غوث الدین لاس ور وغځاوه، یوه چایجوشه یې ور پورته کړه، لاندې سور انګار پاتې شو.
غوث الدین شاوخوا وکتل، په یوه ختینه تاخچه کې څو بوتله ښکارېدل، ورغی، یو له بورې ډک و، په بل کې تور چاې پروت و او له دریم څخه هم د دېګ د مثالې بوی ته.
شېبه وروسته یې په یوه وړه چاینکه کې چای دم کړ، په ګیلاس کې یې بوره واچوله، وچه ډوډۍ یې و نه موندله، بېرته پر زینو وخوت.

اوړېد وغځېد، پیاله یې ډکه کړه، سترګې یې سره ور وستې، یو تور غټ مچ پرې راګرځېد... بیا یې پر پزه کېناست، سړي لاس وښوراوه، مچ والوت، بېرته د سړي پر پلنه لاندنۍ شونډه ولګېد. غوث الدین کېناست، مچ یې پر سر راګرځېده، سړي پسې کتل، وروسته یې د دواړو لاسونو ورغوي سره وجنګول، کړس شو، چختاړي مچ د چایو په ډک ګیلاس کې ولوېد.

سړي په غوسه وویل:

ــد غوا زویه!

ګیلاس یې په دروازه کې تش کړ، بېرته په خپل ځای کېناست، چاینکه یې ور پورته کړه.

لس بجې شوې، غوث الدین هماغسې پروت و، سترګې یې پټې وې، وروسته یې د موټر سایکل غږ واورېد، ولاړ شو، له وره یې لاندې وکتل، د حمید زرینه خولۍ لمر برېښوله...

د سړي زړه اور واخیست، پر زینو کښته شو، حمید ته مخامخ ودرېد، په خشکه یې وویل:

ــد څه لپاره راغلې؟

ځوان په ډاډه غږ وویل:

ــګوره غوث الدین کاکا! ما ستا خبره ومنله، یوه اوونۍ رانه غلم، خو نن مې ترور سړی پسې رالېږلی و.

د ښځې غږ واورېدل شو:

ــ حمید به نور دلته اوسي.

سړي چیغه کړه!

ــنه!

ښځې وویل:

ــته له دې ځایه ورک شه!

د سړي له خولې لاړې باد شوې!!

ـزه دا مینده (نر پسه) په کور کې نه شم پرېښودلای !
حمید په کاوړ ورته وکتل !
ښځې وویل:
ـپه تا خو دې یې بلا وګرځي !
غوث االدین چیغه کړه:
ـوژنم دې ! !
ټیټ شو، یو غټ هډوکی په ګوتو ورغی، ښځې سر ټیټ کړ، کړنګ شو، شا ته د ورسۍ لویه شیشه دړې وړې راولوېده.
د غوټۍ کوکې پورته شوې...
غوث الدین ځوان له مټه ونیو، چیغه یې کړه !
ـووځه ! ! !
حمید سرې پورې واهه ! غوث الدین ولوېد، له ځمکې مړه دوړه پورته شوه، ببرته پر پښو ودرېد، د حمید تر ګرېوان یې ګوتې تاوې کړې، ځوان ته یې څپېړه ورکړه، د هغه زرینه خولۍ له سره ولوېده، د حمید مخ ګونځې پیدا کړې، سرې یې تر ګوډې پښې ونیو، وروسته پرې ور پرېووت، د غوث الدین تشې ته یې ګونډه ورکړه، خولې ته یې سوکان ونیول، ښځو کوکې وهلې...
د باغ دروازه خلاصه شوه، جانکو منډه ور واخیسته، ځوان یې تر ولیو ونیو، غوث الدین ولاړ شو، بریتونه یې په وینو سره ول، له خولې یې لاړې بهېدلې، وارخطا یې یوې بلې خواته وکتل، لوخ سر زانګې وانګې کاهدانې ته ننوت، ببرته را ووت، غټ لور یې په لاس کې و.
جانکو منډه ور واخیسته، تر غوث الدین یې غېږه وګرځوله، د سرې لاړې باد شوې !
ـلیرې شه د غوا زویه !
لور د جانکو پر مټ ولګېد، خړ لستونی یې سور شو، کلا ته دوه ځوانان ور ننوتل، غوث الدین یې خملاوه، یوه پر لور پښه کېښوده، بل یې موټ ور خلاص کړ.

غوث الدین چیغې وهلې، پوچ، پاش یې تر خولې راوتل، حمید یوې خوا ته غلی ولاړ
و.
شېبه وروسته کلا له کلیوالو ډکه شوه.
یو سپین ږیری ور مخته شو، حمید یې تر مټ ونیو، دواړه له کلا ووتل، بل ځوان موټر سایکل پسې ویست. له کوټې د مور او لور دواړو ژړا اورېدل کېدله...
غوث الدین ورو روان شو، له خاورو یې خپله لونګۍ ور پورته کړه، برج ته وخوت، کېناست، ګوډې پښې یې درد کاوه، لاړې یې تو کړې، دروازې ته نږدې پر خړ دېوال وڅڅېدې، وینه له لیرې پکې ښکارېدله.
اورېد وغځېد، د کینې ځنګانه سترګې یې سوی وکړ، پابڅه یې ورپورته کړه، زخم و.
کېناست، لونګۍ ته یې لاس ور وغځاوه، مړې دوړې ورنه پورته شوې... له کوټې ووت، په چوتره یې ورېندار، د کلي ملا او دوه نور سپین ږیري ناست ول.
سړی نبغ د کلا لویې دروازې ته ورغی. د باندې لاړ، نیم ساعت وروسته چې کله بېرته د برج پر زینو خوت، کلاشینکوف ور سره و.

* * *

انګور پاخه شول، باغ ته به په ورځ کې تر لسو ډېر خرکاران ورتلل، جانکو به انګور او منې تللې، پیسې به یې اخیستې، خرکارانو به تازه مېوه په کلیو ګرځوله...
غوث الدین به د ورځې په خپل کور کې و، خو د ماخستن له ډوډۍ وروسته به له وسلې سره کلا ته ورننوت. په ورینداري او ورېرې یې کار نه درلود، د برج کوټه به یې په خپله جارو کوله، د شپې به تر ډېره ویښ و، سهار په خړه به له کلا ووت.
د حمید درک نه و ور مالوم، کلا ته نه راته، خو کله کله به یې اورېدل چې له خپل کاماز موټر سره بل ولایت ته تللی دی.
غوث الدین یو ماخستن تر ناوخته ویښ و، خوب نه ورته، څو ځله یې د چیلم سرخانې ته اورلګیت ونیو، کوټه به سپین لوګي ونیوله، وروسته به لوګی له ورسی ووت، د څراغ رڼا به بېرته تازه شوه، سرې یې به تر ډېرو تو خل...
بیا یې راډیو ور واخیسته، اورېد وغځېد، ستن یې تاو کړه، یو ځای سندره وه، خوښه یې شوه، سترګې یې پټې کړې، دوه نورې سندرې یې هم واورېدې، بیا خوب ورغی.
یو وخت یوه تېره کوکه پورته شوه، سرې کېناست، راډیو چالانه وه، غوټې بغاري وهلې...
زړه یې ولړزېد، له څراغ سره لاندي کښته شو.
نجلۍ د ځا تر څنګ په خټو کې ناسته وه، چیغې یې وهلې، ویښته یې شکول...
غوث الدین په زوټه وویل:
ـ څه ټکه راپرېوته؟ !
نجلۍ پر خپل مخ نوکارې لګولې...
سرې تر مټ ونیوله، ټکان یې ورکړ، چیغه یې کړه !
ـ څه شوي؟ !
نجلۍ کوکه کړه !
ـ مور مې !

ـمور دې چېرې ده؟
نجلۍ ځا ه ته اشاره وکړه.
د سړي زړه ولوېد ، څراغ يې پر ځمکه کېښود ، پر ببېلر ور ټيټ شو ، لاندې په اوبو کې د ستورو تتې رڼا ټال خوړ ، نور هيڅ هم نه ښکارېدل.
پر مخامخ د ېوال د بتۍ رڼا ولګېده ، سړي چيغه کړه !
ـجانکو !
ځوان منډه ور واخيسته ، بتۍ يې ځا ته ور واچوله ، د اوبو پر سر يو څه ښورېدل...
جانکو څپلۍ وېستې ، د ببلر تر څنډې يې پښه واړوله ، لاندې کوز شو.
غوث الدين له پورته لاسي بتۍ ورته نيولې وه...
غوټۍ په ژړا کې وويل:
ـپايځۀ دې ! !
غوث الدين پښو ته وکتل ، څراغ نږدې و ، ښۍ پايڅه يې سره ښکارېده ، پر لمن يې هم ځاځکۍ ځاځکۍ وينه پرته وه.
سړي لاس ور ووړ ، وينه تازه وه.
په ځاه کې د جانکو چيغه تاو راتاو شوه:
ـ بتۍ !
غوث الدين پر ببلر ور ټيټ شو ، د بتۍ سپينه رڼا پر جانکو ولګېده ، پر اوږه يې ښځه پرته وه.
د غوث الدين پښې مړې وې ، ټول بدن يې لړزېده ، شېبه وروسته يې لاس د ښځې مټ ته ور ورسېد ، هغه يې راپورته کړه ، د څراغ په رڼا کې يې د سرو وينو داره تر سترګو تېره شوه ، ځاځکي يې پر غاړه را پريوتل ، وينه توده وه.
غوټۍ د مرور ماشوم غوندې په ختو کې لغتې وهلې...
ښځه يې لږ لرې پر وچه ځمکه پرېيستله ، جانکو څراغ ور نږدې کړ ، په غاړه کې يې ارت پرار (زخم) جوړ وو ، وينو نرۍ دارې وهلې...

غوټۍ پر خپلې مور ورپرېوته، غوث الدین تر مټ ونیوله، د نجلۍ یوه خوا مخ او غاړه تکه سره وه...یو دم یې د سرې ټټر ته سوکان ونیول، پر اوږه یې خوله ور ولګوله، بغارو یې زور ونیو، چیغه یې کړه !
ـولې؟ ولې دې مورکۍ ووژله؟ ولې؟ ! !
د نجلۍ غږ یودم ورو شو، ښی لاس یې د سړي په ګرېوان کې بند کړ، تنې یوه په بلې پسې وشکېدې، سر یې کېڼ لور ته ړنګ شو، سترګې یې سپینې واوختې، خوله یې څو ځله خلاصه کړه، په ټیټ او بې سېکه غږ یې وویل:
ـستا، ستا جامې په، په وینو ککړې وې، مو، مورکۍ تا...
ولوېده، سړي دواړه لاسونه ترې تاو کړل، د نجلۍ سر له ځمکې یوه لوېشت پورته پاتې شو، پیچلې ویښته یې پر خاورو پراته ول.
د جانکو غږ یې واورېد:
ـته خونکار یې؟
غوث الدین نېغ ورته وکتل، د جانکو سترګې رډې راختلې وې، غوث الدین په لړزانده غږ وویل:
ـنه ! !
جانکو منډه کړه، د لویې دروازې د ځنځیر کړنګ شو، له کلا ووت، چیغو یې ټول کلی په سر واخیست !
ـ خونکار...خونکار....خون.....
غوث الدین د نجلۍ تر ملا لاسونه لاندې کړل، له خاورو یې پورته کړه، په کوټه کې یې پرېښسته، شاوخوا یې سترګې واړولې، یوې خواته بوغبند پروت و، را وایې خیست، د باندې ووت، پر ښځې یې واچاوه.
شور ماشور شو، یوه ډله کلیوال کلا ته ور ننوتل، له چا سره بټۍ وې له چا سره هم بل لاټینونه.
خلک تر بوغبند راتاو شول، یو سپین ږیری کېناست، د بوغبند یوه څنډه یې ورپورته کړه، څو تنو خپلو غوږونو ته لاسونه ونیول:

ـتوبه خدایه، توبه !
یوه کلیوال د ناست سپین ږیری پر اوږه لاس کېښود ، بوډا ور وکتل، کلیوال غولي ته اشاره وکړه، د سپین ږیري تر پلاستیکي چوټو ډنډ وینه را ګرځېدلې وه، سړی په بیړه ولاړ شو.
غوث الدین یوې خواته غلی ولاړ و ، څو ځوانانو برګ برګ ورته کتل...
غوث الدین ځراغ ته لاس کړ، ورو روان شو ، پر زینو وخوت، یوه بوډا چیغه کړه !
ـمه یې پرېږدئ !
ځوانانو منډه ور واخیسته، غوث الدین کوټې ته ننوت، دروازه یې ځنځیر کړه، درب شو ، له چوکاټ څخه مړه دوړه پورته شوه، دوهمې لغتې د وره زولفی والوزوله.
ګررر شو ، د وره له سرداو څخه لوټې راولوېدې، کوټه د سوځېدلو باروتو بوی ونیوله.
غوث الدین د کلاشینکوف نلی ټیټه کړه، زوروه چیغه یې تر خولې راووته !
ـووځی ! د غوا زامنو.
کلیوالو منډه واخیسته، یو په زینو کې ولوېد ، بل پرې وخوت، ټول لاندې کوز شول.
غوث الدین په پورتنۍ زینه کې ودرېد ، د څو لاسي بټیو رڼا پرې ولوېده.
یوه بوډا په غریو کې وویل:
ـخدای دې ښه ورځ نه دروینې !
بل کلیوال چیغه کړه !
ـته خونکار یې !
غوث الدین وویل:
ـما دا کار نه دی کړی ! تاسو...
جانکو په خبره کې ور ولوېد:
ـدرواغ مه وایه ! ما د غوټې خبرې واورېدې، ستا جامې په وینو سرې وې، ښځه دې وژلې، بیا دې ځاه ته اچولې ده.
یوه په عمر پوخ کلیوال چیغه کړه !
ـته ځناور یې ! ! !

غوث الدین همالته په زینه کې کېناست، کلاشینکوف یې پر زنګانه کېښود، غلی شو.
کلا ته څو زړې ښځې ور ننوتې، دوه بوغبند ته ور نږدې شوې، یوه پر زینو وخته، تو یې کړل، لاړې د غوث الدین پر کړه پزه وڅڅېدې.
بوډۍ ببرته پر زینو کښته شوه.
سړي پر خپل مخ لستوڼی تېر کړ، ولاړ شو، کوټې ته ننوت، ور یې پورې کړ، کندو ته یې اوږه ورکړه، وره ته یې ودراوه، اوږد وغځېد، کلا له شور ماشوره ډکه وه، ښځو ژړل، ښېراوې یې کولې... نارینه د ګور کفن او جنازې ته د خلکو د خبرولو په اړه سره غږېدل...
ښه شېبه ووته، د سړي زړه طاقت ونه کړ، ولاړ شو، دریڅې ته ورغی، په کلي کې بل څراغونه ګرځېدل.
زړه یې سستي وکړه، ځای پر ځای کېناست، سر یې پر زنګنو ولګاوه.
یو وخت یې یخنې وشوه، سترګې یې رڼې کړې، د څراغ پلته سوځېدلې وه، چرګانو نارې وهلې... غوږ یې ونیو، د لرګو د ماتېدو غږ راته.
ورو ولاړ شو، کندو یې وښوياوه، دروازه یې خلاصه کړه، سپېدې چاودلې وې، په دوو کوټو کې لا څراغونه بل وو، په چوتره کې سپینې ریتاړې (نرۍ ټوټې) ښکارېدلې، له کاهداني پر لرګي د تبر د لګېدو غږ را ووت...
سړی په احتیاط لاندې کښته شو، باغ ته ولاړ، د لښتي پر ژۍ کېناست، پایڅې ته یې وکتل، تکه سره وه.
پښه یې لښتي ته ور وغځوله، رڼې اوبه پر پایڅه ور واوښتې. پایڅه یې وسولوله، ګوتې یې غوړې شوې، شاوخوا یې وکتل، یوځای مېږتنو له ځمکې مړه خاوره را ایستلې وه، موټ یې ډک کړ، لښتي ته یې ور وغځاوه، پر پایڅه یې ختهه و موښله، یوه ژړغوني غږ یې پر بدن لړزه راوسته!
ـ د خدای ظالمه! ولې؟!!
پورته یې وکتل، مشره مېرمن یې وه.

سړی په بیړه ولاړ شو ، ښځې ته مخامخ ودرېد ، په خشکه یې وویل:
ـما نه ده وژلې ! !
ښځې د سړي جامو ته وکتل، پر لمن یې ځاځکي ځاځکي وینه پرته وه، شونډې یې وخوځېدې:
ـپوهېږم
سړي تر مټ ونیوله، جټکه یې ورکړه، په کاوړ یې وویل:
ـموږ شل کاله ژوند سره کوو ، یو بل ته مالوم یو ، زه ...
ښځې چیغه کړه !
ـته دروا غ وایې ! د غوټۍ پلار هم تا مړ کو !
کړس شو ، د ښځې له خولې لاړې باد شوې، د سړي ګوتو درد وکړ، چیغه یې کړه !
ـڅه چټیات وایې ! !
ښځې ژړل ...
سړی د لښتي پر ژۍ کېناست، سر یې وځړېد ، پایڅه یې اوبو ته ور ټیټه کړه.
ښځې په ژړا کې وویل:
ـبې ګناه وینه ده، خدایکه دې پاکه کړه !
سړي په کاوړ ورته وکتل.
ښځه په کلا کې د پرې شوي وره خواته روانه شوه، سړي منډه پسې واخیستله، مخې ته یې ودرېد ، ورو یې وویل:
ـولې مې خبره نه منې ! لو (قسم) درته خورم، ما به څنګه خپله وربنداره وژله؟ !
د ښځې په سرو سترګو کې کرکه پرته وه.
سړي سوړ اسویلی ویست.
ښځې په سونګېدا کې وویل:
ـد غوټۍ په ماماګانو پسې سړی لاړ، خدایکه دې ښه ورځ ورنه ولېده.
غوث الدین په خبره کې ورولوېد:
ـمه یې راباندې وژنه ! !

ښځې په ملنډو وویل:
ـ هو ! تاته خو سخته نه ده.
سړي ځمکې ته وکتل، ښځې ته یې لار ورکړه، بېرته د لښتي پر ژۍ کېناست.
ښځې څو ګامه واخیستل، ودرېده، بېرته راوګرځېده، سړي ته مخامخ کېناسته، په ژړغوني غږ یې وویل:
ـ د خدای روی ومنه ! له دې ځایه لاړ شه !
سړي نیغ ورته وکتل:
د ښځې شونډې و خوځېدې:
ـ وینې به تو یې شي !
سړي وویل:
ـ زه له چا څخه نه ډارېږم ! ما څوک نه دي وژلي، که لاړ شم، خبره به رښتیا شي !
ښځې وژړل:
ـ د کلیوالو خولې خو اوس هم نه شې بندولی، ټولو منلې ده چې ښځه تا وژلې، خپله لور یې هم همدا وایي، که نور نه وي، مورې ته وګوره، دوه تور سرې درته ناستې یو.
سړي یوه شېبه روانو اوبو ته وکتل، وروسته یې سر پورته کړ، ورو یې وویل:
ـ سمه ده، خو په غوږۍ پام کوه، زه به یو څه وخت کلی پرېږدم، تر هغو به خبره سړه شي.
له دې سره ولاړ شو.
د ښځې شونډې وخوځېدې:
ـ چېرته ځې؟
ـ نه پوهېږم !
غوث الدین حرکت وکړ، ښځې پسې وکتل، سړي کینه پښه درنه پسې اخیسته، وروسته د باغ تر پخڅې واوښت.

*   *   *

سهار اته بجې د غوټۍ ماما ګان راغلل، جنازه يې خپل کلي ته يووړه، دوی قسم ياد کړ چې غوث الدين به ژوندی نه پريږدي.

خلک خواشيني ول...ټولو غوث الدين ته ښېراوې کولې، دی يې تر لوند سپي هم بد ايساوه.

ورځې ووتې، باغ ته غواوې ور پرېښودل شوې، ځارويو به پر وچو پاڼو شخوند واهه...

د خلکو مخونه چاودې شول، کله کله به پر کلي خړه دوړه راغله، وچې پاڼې به ورسره لاړې.

هر څه سپېره ښکارېدل....

د غوث الدين درک نه و، څوک نه پوهېدل چې چېرته تللی، خو کليوال په يوه اتفاق د هغه په ورکېدو خوښ ول.

له غوټۍ سره د غوث الدين مشره مېرمن په کور کې وه، دې د کور ټول کارونه په غاړه اخيستي ول، د نجلۍ به ډېر وخت تبې کېدې، له ډېر ډنګروالي يې سترګې غټې ښکارېدلې، دا به تل پرته وه، نه يې خبرې کولې او نه هم له کوټې راوته، يو دوه ځله د حميد سپين ږيري پلار په ټينګه ور ياده کړه، چې ماماخېلو ته ورسره لاړه شي، خو دې يې خبره ونه منله.

جانکو د ژمي لپاره تياری نيوه، د بامونو کاهګل خلاص شوی و، کاه دانه تر دروازې پورې له وچو وښو ډکه وه، ده د ژمي لپاره د ازوغ   (د سونګ موادو) غم خوړ.

جانکو به په برج کې ويدېده.

د حميد درک نه و.

*   *   *

د مني يوه غرمه جانکو غواوو ته واښه ور اچول چې د کلا دروازه خلاصه شوه، د حميد پلار په پټو کې ځان پيېچلی و، نېغ د غوټې کوټې ته ور روان شو، نجلۍ ته شوله اېښې وه، خو غاب هماغسې ډک و، مازې له يوې څنډې يې يوه ګوله ور پورته شوې وه.

بوډا وټوخل، نجلۍ ورته وکتل، ټکرى يې پر سر سم کړ.

يوه شېبه دواړه غلي ول، وروسته سړي په خبرو راغى، د وليانو او پيغمبرانو د زغم کيسې يې تېرې کړې، له نجلۍ څخه يې وغوښتل چې دوک (غم) له زړه وباسي او ژوند ته په مينه وګوري.

ده تر ډېرو خبرې وکړې، وروسته غلی شو، نجلۍ ته يې وکتل، هغې غولي ته وچې سترګې نيولې وې....

بوډا وويل:

_غواړم چې يو څه درته ووايم!

نجلۍ هماغسې غولي ته کتل...

بوډا خپله خبره پسې وغځوله:

_ګوره لورې! بده يې مه ګڼه! ته پيغله يې، بايد د ژوند د تېرولو لپاره يو څوک پيدا کې!

نجلۍ په بېړه ورته وکتل.

سړي وويل:

_زه ستا ماما يم،بل به دې نو څوک غم وخوري! په شرعه کې شرم نشته، د خير خبره درته کوم!

نجلۍ په حيرانۍ ورته کتل...

بوډا په ډاډه غږ وويل:

ـغوارم چې تا خپل زوی، حمید ته په نامه کم !
نجلۍ خپل تندي ته لاس ونیو ، له شونډو یې راووتل:
ـما په کراره پرېږده
بوډا ولاړ شو، ورو یې وویل:
ـګوره بچو ! ما ستا پلار ته هم ور یاده کړې وه، خدای خبر ! ولي یې دا دوستي ونه منله، خو اوس هغه نشته او زه دا خپل فرض ګڼم چې د خپلې خورزې عزت وساتم، فکر وکه ! تر حمید ګلالی ځوان نه شې موندلی، تر دولسمه یې سبق ویلی، په اخلاقو کې نوم لري ! تر اخره خو به یو اځې په کلاکې نه یې ناسته.
له دې سره له وره ووت.
نجلۍ یوه شېبه غلې وه، وروسته کېڼ لور ته رنګه شوه، له خولې یې ځګونه راووتل...

*   *   *

لومړنۍ واورې د غرو سرونه سپین کړل، خو لاندې دښته او د کلي تر مخ خړ پټي لانده ښکارېدل، هلته یواځې باران شوی و، له ځمکې د خاورو بوی لتېده، په هوا کې به د کارغانو تورې ګلې یوې بلې خوا ته تللې، کله کله به د مهاجرو هیلیو یو سیل هم تېر شو، هر ښکاري خپل پټی درلود، پټي ته به یې د کاریز اوبه ورسمې کړې وې، دوی به د ماښام له اذان سره سم ځانونه مورچو ته رسول، مورچې له ختو جوړې وې، کله کله به د هیلیو یوه نیم سېل لنډه دوره وخوړه، له وزرو به یې شنهاری پورته شو، ښکاریانو به وازې خولې ورته نیولې وې، هر یوه به په ټیټ غږ ویل:
ـوزر مات، وزر مات، وزر...
مانا دا چې د دوی له خوا په جوړ شوي ډنډ ورټیټې شي ، هر ماښام به د ښکاري ټوپکو لس ـ دولس ډزې اورېدل کېدې.
دورځې له خوا به ټول کلیوال په جومات کې ول، خادم به هره ورځ تاوخانه بلوله، ملا به په تاوده ځای ناست و، ماشومانو به سرونه ټیټ نیولي وو،زنګېدل به، سپپارو ته به یې کتل، هر یوه به په لوړ غږ خپل سبقونه تکرارول، کله کله به ټوخي او د پزو د

پورته کشېدو غرونه پورته شول، که به چا سر پورته کړ، د دوه ګزي لښتې نرۍ څوکه به یې پر ولیو ولګېده.
په بل سر کې به کلیوال ناست ول، زړو به خیرنو بالښتونو ته ډډې لګولې وې، ترمخې به یې درې څلور ټُفدانۍ ایښې وې، دوی پخواني وختونه ښه یادول، اوسنۍ زمانه یې په فساد ککړه بلله، ځوانان به هم یوې خوا ته غلي ناست ول، خبرې به یې ورو وې، کله چې به کوم یوه وخندل، سپین ږیرو به بد بد ورته وکتل....
په همدا سې یوه ساړه سهار د کلا دروازه وټکېده، جانکو ورغی، حمید و، ځوان پرته له سلامه نېغ د ولاړو کتار کوټو خواته ور روان شو، جانکو د ګلاب تېزه خوشبویي احساس کړه، په ځوان پسې یې وکتل، دا ځل یې سپینه خولۍ پر سر وه، تر ځان یې پټو تاو کړی و، ګړندي ګامونه یې اخیستل...مخکې تر دې چې کوټې ته ور ننوځي، غوټۍ په بیړه په وره کې ودرېده، د ماما زوی ته یې لاس ورکړ، پرته له دې چې څه ووایي په چوتره کې یې یو زوړ لیمخی هوار کړ، بالښت یې کېښود، ځوان ته یې د کېناستو بلنه ورکړه.
حمید بالښت ته ډډه ولګوله، نجلۍ دالان ته ننوته، شېبه وروسته یې د ځوان تر مخ له شیرچایه ډکه پیاله کېښوده، ټکری یې د ککرۍ پر جړو ویښتو ورکش کړ، د لیمخي پر یوه کونج غلې کېناسته.
دواړه غلي ول، کله کله به د نجلۍ غاښونه یخنۍ سره وجنګول، نور هېڅ هم نه اورېدل کېدل.
ځوان پیالې ته وکتل، له خړ چایه مړه تاوونه پورته کېدل، د چایو سور یې وکړ، ورو یې وویل:
_څنګه یې؟
د نجلۍ سترګې له اوښکو ډکې شوې.
کړنګ شو، یوه پیشو د ناولو لوښو په کاسه کې وخته، په عمر پخه ښځه له دالانه راووته، په پیشو پسې یې لوټه وویشته، بېرته دالان ته ننوته.
حمید وویل:

ـزما د پلار په خبره کې څه وايې؟!
د نجلۍ زړه ولړزېد.
حميد سوړ اسويلی وېست، خبره يې پسې وغځوله:
ـګوره! مورې ستا پرده کوو.
نجلۍ غلې وه.
ځوان له چايه غوړپ وکړ، ورو يې وويل:
ـبده يې مه ګڼه! پلار ته مې د بلې نږور پيدا کول دومره سخت کار نه دی، خو ته يې خورزه يې، په بد حال دې نه شي ليدلی.
د نجلۍ سر ځوړند و.
حميد ورو ولاړ شو، څادر يې ټکواهه، هسکو دېوالونو ته يې وکتل، و يې ويل:
ـفکر وکه! د زور خبره نه ده، تر اخره خو به په دې څلورو دېوالو کې ګوښې نه يې ناسته!
حرکت يې وکړ، څاه ته ور وګرځېد، لاندې يې وکتل، د سپينو اوبو پر سر هيڅ هم نه ښکارېدل.
سړه ساه يې واخيسته، له کلا ووت.

* * *

غوټۍ بله چاره نه ليده، کوژدې ته يې تن ورکړ، واوره مخ په ختمېدو وه چې واده هم تيار شو، مراسم ساده ول، نجلۍ د خسر ګنې کورته لاړه، يوه اوونۍ هلته وه، دوی کلا او جايداد يواځې نه شوی پرېښودلای، ځکه نو ناوې او زوم دواړه بېرته کلاه ته راغلل.
کليوال هم خوشاله ول، د يوې ځوانې نجلۍ عزت يې خپله پرده ګڼله، دوی ټولو حميد ته دعاوې کولې، هغه يې د يوې يتيمې نجلۍ د سر سيوری ګاڼه.

ورځې ووتې، د نجلۍ ژوند ته تمه پیدا شوه، رنګ یې ورو ورو بېرته راوګرځېد ، خو لا به هم کله کله د خواشینۍ څپه پرې راتله، له ښاه ښخه یې بد راتلل، ډېر یې نه ورته کتل، جانکو به د کور د ضرورت وړ اوبه د کلي له کاریزه راوړلې، د ښاه په اوبو به یې یوا ځې مالونه اوبه کول.
حمید هم خوشاله و، موټروانې یې پرېښوده، دی به ډېر وخت د خپل خسر پر ځمکو ګرځېده، د نوی کښت کرلو ته یې تیاری نیوه، دهقانانو ته به یې لارښوونې کولې، باغ او کرونده یې تر پام لاندې وه.، د کور په کوټو یې ګوتې ووهلې، چوتره یې سمټ کړه، دېوالونو ته یې سپین ګچ ورکړ.
د غوث الدین درک نه و.

* * *

د ځوړموني (پسرلې) لومړی ورځې وې، یوه غرمه غوټۍ غوا لوشله، جانکو د اخور پر سر ورته ناست و، په لاس کې یې پړی ښکارېده، کوچنې برګ سخوندر زورونه وهل، په وږو سترګویې د غوا له غولانځې د شیدو راوتونکو دارو ته کتل، ناڅاپه د جانکو له لاسه د سخوندر پړی خوشی شو، سخوندر منډه کړه، د غوټۍ له ځنګنو سره ولګېد، هغه کینږ لورته کړه شوه، دېګ یې له لاسه ونښوېد، پر پلاستیکې چوټو یې سپینې شیدې وروا اوښتې....
جانکو په بیړه دېګ ور پورته کړ، مټ یې د ښځې له ټټر سره ولګېد، ولاړ شو، سخوندر د غوا غولانځه رودله..
جانکو د سخوندر پړی ونیو، بېرته پر اخور کیناست، چوترې ته یې وکتل، حمید ولاړو، دوی ته یې وچې سترګې نیولې وې. غوټۍ د غوا په لوشلو بوخته شوه.
شپېه وروسته دالان ته ور ننوته، دېګ یې یوې خواته کېښود، د تنور پر سر پرته تېغنه یې لیرې کړه، د ګرمې مسالې بوی یې پر سپږمو ننوت، یو تور دېګ یې له تناره راوېست، د حمید غږ یې واورېد:
ـ بوی خو یې خوږ دی!

غوټۍ ووېل:
ــ یو دوه بخرېږ زړې یې (د لاندي غوښه) پاتې وه، ښوروا مې کړه !
حمید کونج ته پر زاړه لیمخي کېناست، تاخچې ته یې وکتل، د ګیلمي دسترخوان له یوه کونجه د پاستي ژۍ راوتلې وه، لاس یې ور وغځاوه، شببه وروسته یې په ډکه خوله ووېل:
ــ کاغذونه چېرته دي؟
غوټۍ په پوښتونکې نظر ور وکتل.
حمید بله ګوله وکړه، شونډې یې وخوځېدې:
ــ د ځمکې کاغذونه یادوم، نصرو د خوړ پټیو ته نږدې پوله وهلې وه، د سینځلو نیالګي یې ایښودل، یو څه رامخته شوی و، ویل یې چې د ځمکې حدود یې تر هماغه ځایه دي، خو زما زړه ته نه لوېږي، غواړم چې خبره ورسره سپینه کم.
غوټۍ خپل ټټر ته لاس کړ، په تور سپنسي (تار) پورې د تړلو کونجیانو (کیلیانو) شرنګا پورته شوه، وروسته یې سپنسی تر سر واړاوه، ورو یې ووېل:
ــ مور مې ټول کاغذونه د لرګي په صندوق کې ایښې دي.
حمید کونجیانې ورواخیستې، یوه شببه غلی و، وروسته یې سوړ اسویلی وېست، په نیولي غږ یې ووېل:
ــ خپه نه شې، جانکو مې نه خوښېږي !
غوټۍ په بیړه مخ ور واړاوه !
حمید ووېل:
ــ خوا مه بدوه ! ځوان جان په کلا کې راته ګرځي ، زما غیرت یې نه مني !
غوټۍ په حیرانۍ ورته کتل...
د حمید شونډې وخوځېدې:
ــ جانکو ته حاجت نشته، یو کوچینی مزدور به ونیسو، غواوې خو پیایلی شي، د باغ په کارونو او د وښو په راوړلو کې به زه لاس ورسره ورم.
غوټۍ په خواره خوله ووېل:

ـ جانکو بد سړی نه دی، کوچنی په دې کور کې را لوی شوی، پلار او نیکه یې زموږ خدمتګاران ول !
ـ خو هر رنګه چې وي، زما نه خوښیږي ! زه به په کلي کې پوښتنه وکم، کیدای شي چې یو ګلالی کوچنی مزدور ور مالوم وي.
غوټۍ خوله جینګه کړه:
ـ جانکو هیڅوک نه لري، دلته یتیم را لوی شو، چېرته لاړ شي، دی...
حمید په خبره کې ورولوېد، په خشکه یې وویل:
ـ موږ د یتیمانو ذمه نه ده اخیستې، بلا وهلی، تر اوږمېږ یې لاس نه راګرځي، لاړ دې شي، بل ځای دې مزدوري وکي !
له دې سره ولاړ شو، له دالانه ووت.
د غوټۍ بدن لړزېده، ځای پر ځای ناسته وه، دې په لومړي ځل د حمید خشکه لېده، وروسته یې سترګې له اوښکو ډکې شوې، د بګ یې ببرته تناره ته ور ټیټ کړ، چوپه چوپتیا وه، کله کله به د دالان پر لرګینه ناوه د ناستو توتکیو غچا پورته شوه....

*   *   *

په دوهم سهار یوه ډله ماشومان کلا ته ور ننوتل، یوه یې په سترې ساه چیغه کړه !
ـ حمید کاکا !
غوټۍ په بیړه له کوټې را ووته، ماشومانو ته مخامخ پر چوتره ودرېده، مخکې تر دې چې څه ووایي، یوه ماشوم وار ړومبی کړ:
ـ غوث الدین کاکا مو ولید.
د غوټۍ رنګ والوت، حمید د کوټې په وره کې سرتور سر ودرېد، چیغه یې کړه !
ـ چېرته؟

غواوې مې پېولې، يوه غونجۍ (سخوندره) ګڼو بيخچيو (نيالګيو) ته ورغله، ما ډېره پسې وويشته، پاڼې وښورېدې، يو چا منډه کړه، په ونو کې ورک شو.
غوټۍ په خبرو کې ور ولوېده:
_تا يې مخ وليد؟
هلک په خپله بهېدلې پزه لستوڼی تېر کړ، په زوټه يې وويل:
_نه، خو تېزه منډه يې نه شوی اخيستی، ګوډ، ګوډ ته.
حميد په بېړه کوټې ته ننوت، کله چې د باندې راووت، په لاس کې يې توپانچه ښکارېده.
غوټۍ يې مخې ته ودرېده، خو حميد لار کړه کړه او په منډه د کلا له دروازې ووت.
حميد د کلي په تنګو کوڅو کې تاو راتاو شو، هلکانو منډې پسې وهلې، څو ښځې د کورونو بامونو ته ختلې وې، دوی په حيرانۍ حميد او ډله ماشومانو ته کتل چې له پښو څخه يې مړې دوړې پورته کېدلې... ډله کلي ته نږدې په خوړ کې شنو ونو ته ورکښته شوه، غواوې وترهېدې، يوه ،بل لورته يې منډه کړه، خو شېبه وروسته يې بېرته د ونو په مينځ کې رابوټيدلو شنو وښو ته وربوزونه ور ټيټ کړل.
ډله ودرېده، يوه ماشوم ګڼو نيالګيو ته اشاره وکړه، حميد ورو ورمخته شو، توپانچه يې تياره ونيوله، غونچه ځانګو ته يې لاس ور وغځاوه، په احتياط يې څنګ ته کړې، يوائې د يوې کوټې په اندازه وچ ځای و.
حميد ور مخته شو، څو نيم سوخته سګرټ پراته ول.
يوه ماشوم څو ګامه ليرې ګڼو ونو ته ګوته ونيوله، په وېره يې وويل:
_هغو ونو ته يې منډه کړه.
حميد ورمېږ کوږ کړ، ورغی، ونې ګڼې وې، بېرته راوګرځېد.
څو کليوال ور ورسېدل، دوی پنځه تنه وو، درې ځوانان او دوه نور هم سپين ږيري. د ځوانانو په لاسونو کې ټوپکې ښکارېدې.
حميد وويل:
_ټښتېدلی دی.

یو بوډا په خبره کې ور ولوېد:
ـ خون يې زما په غاړه، مردار يې کړئ، مرګ يې د ليوني سپي غوندې روا دی.
یو ځوان کېناست، يو ځای سپېره و، پلونه ښکارېدل.
بوډا په کاوړ وويل:
ـ پخپله دی، ورته وګورئ! يو پل کوږ ايښود ل شوی.
يوه شېبه چوپه چوپتيا وه، وروسته د بوډا شونډې وخوځېدې:
ـ څه ته ګورئ! ګوډ دی، ليرې نه شي تلی.
ځوانانو يو بل ته وکتل، بيا په ګڼو ونو کې ننوتل.
دوی په احتياط مخکې تلل، کله کله به ځای ځای غوټه نيالګيو ته ور وګرځېدل، د ټوپکو په نليو به يې لاره پکې ويسته، بيا به يې ګام کېښود.
يو ځای ګڼ نيالګي وښورېدل، د ټولو رنګونه والوتل، پر ځمکه پريوتل، وسلې يې هماغه لورته ونيولې، ټک شو، له ګڼو نيالګيو څخه يوې ګيدړې منډه واخيسته، ټولو حميد ته وکتل، د هغه په لاس کې د نيولې توپانچې له خولې څخه مړ لوګی راووت.
ټولو وخندل، ولاړ شول، مخکې لاړل. دوه ـ درې ځايه يې په شګو کې د بنيادم پلونه وليدل، پلونه له يو بل څخه ازاد ايښودل شوي ول، سړي منډه اخيستې وه.
پاو وروسته له ځنګله ووتل. د غونډيو تر لمنو پورې مړه شګه پرته وه، پلونه غلطېدل، خو وروسته وړې تيرې پيدا شوې او چې کله يو څه پورته وختل، پلونه ورک شول. د غونډۍ تر سره لويې وړې تيرې، شنې سپاندې او غرني سپيره بوټي ولاړ ول.
دوی يوه شېبه ودرېدل، شاوخوا يې وکتل، پل نه ښکارېده.
حميد وويل:
ـ بايد پورته وخيژو، له هغه ځايه د دويمې غونډۍ پيڅکې ښکاري، نه شي رانه ورکېدای.
يو کليوال، چې لونګۍ يې تړلې وه، په خبره کې ور ولوېد:

ــسم وايې ! غوټو به دومره ليرې نه وي چې د ټوپک ګولۍ يې ونه خوري.
ټول مخ پورته روان شول، پاو وروسته د غونډۍ سر ته وختل، مخامخ ځير شول، سترګو ته يې هسکه غونډۍ ولاړه وه، ژوندی ساری نه ښکارېده.
حميد وويل:
ــګوډ چالاکه دی، د کومې ډبرې شاته به غلی وي.
چا ځواب ورنه کړ، دوی يوه شېبه د غونډۍ پر سر ودرېدل، باد تېز و، د حميد تور پيکی پر سپينه خولۍ وراوښت، غتې سترګې يې له کاوړه ډکې وې، ده په ځير مخامخ غونډۍ څارله...
چوپه چوپتيا وه، کله کله به له ليرې د يوې زرکې ناره پورته شوه.
حميد ناڅاپه چيغه کړه !
ــهلته يو څه ښکاري !
کليوالو د حميد غزېدلي لاس ته وکتل، يوه وويل:
ــچېرته؟
ــهلته ! د مخامخ غونډۍ سر ته نږدې، ورته وګورئ !
ټولو په ځير ځير هغې خواته کتل، يوه وويل:
ــزه خو څه نه وينم !
حميد په خبره کې ورولوېد:
ــيو څادر مې وليد، تور رنګ يې و، باد رپاوه.
يوه ځوان وخندل:
ــنو څه شو؟ پيريانو يوور !
حميد وويل:
ــراځئ چې نږدې ورشو !
بل په خبره کې ورولوېد:
ــځان مه سترې کوه، هېڅ هم نشته.
ــخو غوټو ګوډ دی، ليری نه شي تلی.

هماغه ځوان ځواب ورکړ:
ـکومه دی؟ ته يې وينې؟ اوس خو نشته.
نورو کليوالو هم د هغه له خبرې سره د (هو) په نښه سرونه وخوځول، دربواړو بېرته مخ لاندې د کلي خواته مخه کړه.
حميد يوه شېبه ولاړ و ،وروسته يې مخامخ غونډۍ ته توپانچه ونيوله، ډزو ازانګې خورې کړې، کليوالو ته يې وکتل، دوی په بيړه د کلي خواته مخ کښته روان وو ، ده هم منډه پسې واخيسته.

*   *   *

غوټۍ له اوبو ډک ګړی پر چوتره کېښود ، سره ساه يې واخيسته، بېرته يې تر ګړي لاس تاو کړ، پر چوتره وخته، د دالان په وره کې وچه ودرېده، په حيرانۍ يې وويل:
ـګل ميره ! ته دلته څه کوې؟
کوچنې هلک په بيړه مخ ورواړاوه، وچې شونډې يې وبرې کړې، ويې خندل:
ـحميد کاکا را ياده کړه چې دالان پاک که ! اوس له ترانه (تناره) ابرې راباسم.
غوټۍ په بيړه ګړی د ديوال ته ودراوه، ور مخته شوه، تناره ته يې وکتل، د ډبګې پر سر خړې ابرې پرتې وې. په خشکه يې وويل:
ـدا دې څه کړې !
هلک وارخطا شو.
غوټۍ ورته وکتل، په لاس کې يې لويه خمڅه نيولې وه.
هغې په بيړه خمڅه ورڅخه واخيسته، له ابرو ډکه وه، څنګ ته په اينبې زنګن ټيم کې يې تشه کړه، ور پوه يې کړل، خړې ابرې هوا ته پورته شوې. هماغسې يې په کاوړ وويل:
ـدا د ابرو خمڅۍ نه ده، په دې کتغ اچوم.

هلک دېوال ته ور وښوېد. غوټۍ تناره ته لاس ور وغځاوه، دېګ يې راويست، پر برغولي يې مړې ايرې پرتې وې، برغولى يې ورو له دېګه ليرې کړ، پر ژېړو کچالو ځای ځای تور واړه سکاره ښکارېدل.
غوټۍ له نږدې تاخچې څخه يوه وړه کاچوغه ور واخيسته، د کچالو له قورمې څخه يې په احتياط سر ټول کړ. د هلک لړزانده غږ يې واورېد:
ـ پام مې نه و.
غوټۍ مخ ور واړاوه، د هلک چخړنې سترګې له اوښکو ډکې وې.
غوټۍ ورو وويل:
ـ څه وخت راغلې؟
هلک پزه پورته کش کړه، شونډې يې وخوځېدې:
ـ يوه ګړۍ مخکې.
يوه شېبه غلى و، بيا يې وويل:
ـ حميد کاکا را واستم، رايادە يې کړه چې دالان پاک کم.
غوټۍ وخندل:
ـ پروا نه کوي، خو بيا له تناره څخه ايرې راونه باسې، ته کوچنى يې، لاس دې سم نه ور رسيږي، ور ونه لويږي.
له دې سره يې، دېګ بېرته تناره ته ورکښته کړ. ورو يې وويل:
ـ سړي مې نه و راته ويلي چې تا ته يې مزدوري درکړې، هغه...
هلک په خبره کې ور ولوېد:
ـ حميد کاکا نن سهار زموږ کور ته راغى، له پلار سره مې په شپيتو منو غنمو مزد جوړ شو، زه به تر مني ستاسو مزدوري کوم، د ورځې به دلته يم ، ماښام قضا به خپل کور ته ځم.
غوټۍ خندل:
ـ ښه خبره ده، کور دې په کلي کې دى، ماښام ورځه، د مورکۍ به دې هم زړه نه وي درپسې ختلى.

هلک وویل:
ـاوس څه وکم؟
ـهېڅ، همدومره بس دی، نن خو میلمه یې !
ـنو کور ته لاړ شم؟
د غوټۍ خندا زوره ونیو:
ـهو ، خو سر له سبا به ټوله ورځ دلته یې.
کوچنی په بیړه له دالانه ووت.
غوټۍ یوه شېبه ناسته وه، بیا یې د څا د څرخ د تاوېدو غږ واورېد ، له وره یې ور وکتل، جانکو و ، د غوټۍ په سترګو کې اوښکې ورغړېدې، جارو ته یې لاس کړ، شېبه وروسته دالان مړو خاورو ونیو.
پاو ووت، غوټۍ جارو شوې خاورې په ټیم کې واچولې، د باندې راووته، یوې غوا د اوبو په سطل کې وربوز ننه ایستی و.
پورته د برج د وره کړپ شو ، غوټۍ مخ ور واړاوه، جانکو و ، په لاس کې یې په سره دسمال کې تړلې غوټه نیولې وه، شېبه وروسته د غوټۍ تر مخ ودرېد ، په نیولي غږ یې وویل:
ـزه ځم
غوټۍ په حیرانۍ ورته کتل...
ځوان د کلا د لویې دروازې خواته روان شو.
د غوټۍ وړې سترګې اوښکو ونیولې، پسي غږ یې کړ:
ـچېرته ځې؟
جانکو ودرېد ، پرته له دې چې مخ ور واړوي ، په غریو کې یې وویل:
ـنه پوهېږم.
د غوټۍ شونډې وخوځېدې:
ـلږ ماتله شه !
له دې سره کوټې ته ننوته.

جانکو د چوترې پر ژۍ کېناست، شاوخوايې سترګې وغړولې، په کلا کې يې يوا ځينی ولاړې سنځلې ته وکتل، ښه ورته ځير شو، په ونه کې يې خپل ځان ولېد، دی ماشوم و، سنځلې يې شکولې، ناڅاپه ښاخ مات شو، ماشوم لاندې راولوېد، پلار يې ور منډه کړه، ماشوم يې په غېږ کې ونيو، د هغه په ټول ځان يې ګوتې وتپولې، وروسته يې په خپله سينه پورې ټينګ کړ، پر بغور (غومبري) يې وچې شونډې کېښودې، ښکل يې کړ، د پلار له زيږو لاسونو څخه د شوتلې بوی ته. پلار په غريو کې وويل:

« زويه! پام کوه!»

ماشوم ځواب ورکړ:

ـ ښه ده ابا! بيا ونې ته نه خېژم.

ماشوم د خپل پلار څېرې ته وکتل، له ګونځو ډکه وه، غټې سپږمې يې درلودې، له سپږمو نه يې تور ويښتان راوتلي ول، ناڅاپه ګونځې ورو ورو هوارې شوې، لمر سوځولې څېره په سپين مخ بدله شوه. ښځينه وارخطا غږ يې واورېد:

ـ جانکو! څه در باندې وشول، ولې له ځان سره غږېږې، کومه ونه؟

جانکو ټکان وخوړ، مخې ته يې غوټۍ ولاړه وه.

د ځوان خړې شونډې نرۍ موسکا سره وېړې کړې، سر يې وځړېد، ورو يې وويل:

ـ خپل ماشومتوب راپه ياد شو.

بېرته يې سر پورته کړ، شاوخوا يې وکتل، څلورو خواوو ته سپېره برجونه ولاړ ول، ترخه يې وخندل:

ـ پلار مې په همدې کلا کې ساه ورکړه، ښه مې په ياد دي، زه وړوکی وم، له هغه سره به په باغ کې ويدېدم، پلار به مې ډېر ټوخل، يوه شپه يې ټوخی ډېر شو، توري وينې يې را وګرځولې، سهار مړ پروت و.

غوټۍ په خپلو سترګو لستوڼی تېر کړ.

جانکو سړه ساه واخيسته، په غريو کې يې وويل:

ـله دې ځايه مې زړه نه ځي، زه دلته را لوی شوی یم، مور مې نه په زړه کیږي، خو د دې کلا او باغ په هر کونج کې خپل پلار وینم، کله یې بیاتي په لاس کې وي، د تاکونو لښتې پرې کوي، کله منې شکوي، کله یې د غواوو ځای ته جارو نیولی وي، کله....
د جانکو سر وځړېد ، غلی شو.
د غوټې ژړغونی غږ یې واورېد:
ـهه ! دا واخله، په کار به دې شي.
جانکو په بیړه ورته وکتل، د ښځې په لاس کې څو چرموړل شوي (تاو شوي) لوټونه ښکارېدل.
لاس یې ور وغزاوه، پیسې یې د خپلې زړې سدرۍ (واسکټ) په جېب کې کېښودې، ورو یې وویل:
ـخدای دې جنتي که.
ولاړ شو، څو ګامه یې واخیستل، غواوو ته ور وګرځېد ، د یوې ژېړې غوا پرسر یې لاس تېر کړ، بلې غوا ته ورغی، غوا تش سطل ته کتل.
جانکو غوټه د اخور پر سر کېښوده، سطل ته یې لاس کړ، د څاه خوا ته روان شو.
غوټې ور مخته شوه، په غریو کې یې وویل:
ـغواوې به زه اوبه کم.
د ځوان په شونډو نرۍ موسکا تېره شوه:
ـنه ! غوارې چې د وروستي ځل لپاره ټولو غواوو ته اوبه کېږدم.
غوټې څه ونه ویل.
ـد څاه د څرخ غږ پورته شو ، شېبه وروسته له اوبو ډکه بوکه را ووته، اوبه خړې وې.
جانکو وویل:
ـڅاه ډېر وخت نه ده پاکه شوې، هوا ورځ په ورځ تودیږي، که دا حال و ، وچه یې بوله.
بوکه یې په سطل کې تشه کړه.
غوټې لاس ور وغځاوه، له اوبو ډک سطل یې یوې غوا ته کېښود.
د جانکو غږ یې واورېد:

ـلکه چې ماتل شوم.
غوټۍ ورمېږ کوږ کړ، جانکو لاندې څاه ته کتل.
ښځه ورمخته شوه.
سړي وويل:
ـبوکه د اوبو پر سر ولاړه ده، په څاه کې يو زنګون اوبه هم نشته.
د ښځې شونډې وخوځېدې:
ـځه خير، سړي ته به ووايم چې څوک ورته راولي.
جانکو وخندل:
ـزه د څه لپاره يم. وخت لا ډېر دی، يو ساعت کار غواړي.
غوټۍ وويل:
ـنه ! ته ځان مه پاذابوه !
جانکو د باغ د وره خواته روان شو، کله چې بېرته راغی، په لاس کې يې لنډه بېلچه نيولې وه. په خندا يې وويل:
ـ اوس به يې دومره چاره وکم چې غواوې د څو ورځو لپاره ترې پاتې نه شي، وروسته يې بيا سمه پاکه کئ ! هو رښتيا ، يو څو بوکې ختېه را اېستلې شي؟
غوټۍ وخندل:
ـ دومره خو هم کمزورې نه يم.
ځوان خپلې پايڅې ور پورته کړې، له بېلچې سره لاندې کوز شو ،تياره وه، اوبه سړې وې، ځنګانه ته نه رسېدې.
جانکو په پسته ختېه کې بېلچه ننه ايسته، يوه بېلچه، دوې بېلچې، درې بېلچې... بوکه تر نيمايي ډکه شوه، پړی يې وښوراوه، زوروره چيغه په څاه کې تاو راتاو شوه:
ـپورته يې کړه:
د څرخ د تاويدو غږ پورته شو.
جانکو ځان څنګ ته کړ، خو بيا يې هم له بوکې څخه د سړو اوبو رابهېدلې يوه نرۍ داره غاړې ته سيخه شوه.

له ختهو ډکې دوې نورې بوکې هم د ځمکې سر ته وختې، خو په ځلورمه بوکه کې څرخ تاو نه شو، جانکو څو ځله پړی ونښوځاوه، چیغه یې کړه:
_بوکه ډکه ده.
خو بوکه همداسې په اوبو کې پاتې شوه، یواځې د موټر سایکل د دربېدو غږ یې واورېد، وروسته یې د حمید وارخطا غږونه په غوږو ننوتل... جانکو په بیړه د څاه د دېوال په ژور شوي ځای کې پښه کېښوده، کله چې یې له څا څخه سر پورته کړ، پښې یې ېبسېکه شوې، حمید خپله میرمنه په غېږ کې اخیستې وه، د کوټې خواته روان و، د غوټۍ سر ځوړند ښکارېده، سترګې یې پټې وې، له خولې څخه یې سپین ځګونه روان ول...

*   *   *

غوټۍ سترګې رڼې کړې، په کوټه کې یواځې وه، کېناسته، په سر کې یې څړیکه شوه، تندي ته یې لاس وروووړ، تر سر یې ټوټه تاو وه.
پردې ته یې کونج ورکړ، د ماسپښین سیوری ړنګ و، د څاه تر څنګ دوې، درې بوکې لنده ختېه ښکارېدله.
د دروازې کړپ شو، رنګ یې والوت، په رېږدېدلي غږ یې وویل:
_تا، تا زما مورووژلې، تا هغه په څاه کې اچولې وه، تا...
حمید د کوټې پرده یوې خواته کش کړه، رڼا شوه، د ښځې وړې سترګې رډې راختلې وې، غاړه یې خولې وه، تار تار لانده ویښان یې پر تړلې تندي پراته ول.
غوټۍ ځان په کمپله کې ور ټول کړ، د بوال ته ور ونښوېده، ځنګنونه یې پر خپل ټټر پورې ونیول، غلې کېناسته. غاښونه یې یو پر بل لګېدل، ټکا ترې ختله...
حمید په غوسه وویل:
_لیونتوب مه کوه!
کوم غږ یې وانهورېد:
حمید څنګ ته ایښې له چایو ډکه پیاله غوټۍ ته ور نږدې کړه، له جیبه یې د ګولیو پاکټ راویست، ښځې ته یې ونیو، ورو یې وویل:

ـتندی دې زخم دی، د ثاه د بیلر پر ژۍ لګېدلی و، هه ! دا ګولۍ د درد لپاره ښې دي.
ښځې کوم حرکت و نه کړ:
حمید په سړه سینه وویل:
ـته خو هوښیاره یې، ته څنګه...
غوټۍ چیغه کړه !
ـله ثاه نه په ختېو لړلې خولۍ را ووته، زرینه خولۍ یوازې تا په سروله، نه دلته پیدا کیږي او نه هم د دې کلي په خلکو کې رواج ده، وو ایه ! له ثاه نه راوتلې خولۍ ستا نه وه؟
د حمید تندی تریو شو:
ـزما وه، خو دا د دې مانا نه لري چې ما دې خپله ترور وژلې وي.
ـخو خولۍ د ثاه په ختېو کې راوخته.
حمید په خپلو تورو وینښتو کې ګوتې تېرې کړې، سپینه خولۍ یې له سره ولوېده، ورو یې وویل:
ـته له ما سره خوشاله یې؟
ښځه رېږدېدله...
حمید چیغه کړه !
ـته په ما ګرانه یې، بد مې نه در باندې لورېږي، تر اوسه مې کومه ترخه خبره نه ده درته کړې، ترور مې هم تر زوی کم نه ګڼلم، ما به ولې وژله؟
حمید یوه شېبه غلی و، بیا یې یو دم وژړل...ده د ماشوم غوندې اوښکې تویولې...
غوټۍ په حیرانۍ ورته کتل... وروسته یې سترګې له اوښکو ډکې شوې، ور مخته شوه، د سړي سر یې په خپل ټټر پورې ونیو.
شېبه ووته، د حمید د ژړا غږ په سلیګو بدل شو، په غریو کې یې وویل:
ـدا د جانکو دام دی، زما خولۍ څو میاشتې مخکې په باغ کې ورکه شوه، زه خو وایم چې ده غلې کړې وه، دا دومره وخت نه د ثاه پاکېدل و او نه هم زرینه خولۍ، خو نن چې مې له مزدورۍ ځواب کړ، هم د ثاه او به کمې شوې او هم خولۍ پیدا شوه.

ښځې له ورسۍ د باندې وکتل، د اخور پر سر غوټه نه ښکارېده. ورو یې وویل:
ـ جانکو څه شو؟
ـ ومې شاړه، تر څو چې مې وسه کېده، سپک مې کړ، ور یاده مې کړه چې بیا دې دېخوا ونه ګورم.
ښځې د سرې سر په ټټر پورې ټینګ کړ، د حمید سونګېدا زیاته شوه، د کلي له جومات څخه د ماسپښین د اذان غږ اورېدل کېده.

* * *

ورځ ووته، ماښام و، غوټۍ له شیدو ډک دېګ په دالان کې کېښود، ببرته د باندې لاړه، غوا خلاصه وه، دې یوې بلې خوا ته وکتل، په زوټه یې وویل:
ـ ګل میره!
پیشو میو کړل، غوټۍ په منډه دالان ته ور ننوته، پیشو د شیدو په ډک دېګ کې خوله وهله، غوټۍ ځمکې ته لاس کړ، پیاز په ګوتو ورغی، پیاز پر تیغنه ولګېد، کړپ شو، پیشو منډه واخیسته.
غوټۍ د یګ پورته په تاخچه کې کېښود، ببرته د باندې ووته، غوا د سنځلې لاندنیو څانګو ته غړۍ وراوږده کړې وه.
شاوخوا یې وکتل، مزدور نه و. د سنځلې خواته روانه شوه، غوا منډه کړه، د کلا په دېوال کې د پرې شوې دروازې خواته ور وګرځېده.
غوټۍ ګړندې ګامونه واخیستل، د منو ونې تکې سپینې وې، ټول باغ د منو د ګل بوی نیولی و، تر ونو ور هاخوا شنه تاکونه ښکارېدل. غوا د تاکونو په یوه جووه کې ولاړه وه، شنې پاڼې یې تر خولې راوتلې وې. غوټۍ ورو ور نږدې شوه، پړې ته یې لاس ور وغځاوه، پړی نیم ګز شا ته لاړ، ښځې ورو خپل لاس ور ټول کړ، غوا ته یې وکتل، هغې وچې سترګې ورته نیولې وې، ژامه یې یوې، بلې خواته خوځېدله... غوټۍ یوه شېبه غلې پر خپل ځای کېناسته، غوا ببرته د تاکونو شنو پاڼو ته خوله ور ټیټه کړه،

ښځې ټوپ کړل، پړی یې ټینګ ونیو، غوا منډه واخیسته، ښځه پړمخې پرېوته، پړی یې پرېښود، غوا د انګورو پر پښته وختله، له پښو څخه یې وړې لوټې را ورغړېدې.
ښځې سترګې پټې کړې، په خوله کې یې خاورې ننوتې، ویې ټوخل، د خپل ټکري پیڅکه یې پر خوله تېره کړه، سترګې یې رڼې کړې، د ولاړېدو لپاره یې لاسونه پر ځمکه کېښودل، د ښي لاس ګوتې یې په مړه خاوره کې ننوتې، ګوتې یې لندې شوې، لاس یې له خاورو راویست، ګوتې یې وسولولې، سرېښناکه وې، لاس یې پزې ته ور ووړ، بوی یې نه ته، د غروب سرخۍ ته یې ونیو، ګوتې یې توري وې.
ځمکې ته یې وکتل، کیڼ لاس یې د یوه بنیادم پر سپېره لاس ایښی و، زړه یې ولړزېد، چیغه یې کړه، شاته یې ټوپ کړ، پښه یې وښویده، ښېرته پړمخې ولوېده، هماغسې بې حرکته پرېوته، تېزه تېزه سا یې وهله، ورو یې سترګې وغړولې، ګاړګوتې ویښته یې د یو چا پر سپېره لاس پرا ته ول، سترګې یې رډې راوختې، لاسونه یې پر ځمکه ولګول، د پښود ټولېدو سیکه یې نه لېده، په زحمت کېناسته، ژامې یې یو پر بل لګېدلې، لاندې یې وکتل، د یو چا لاس تر مړونده له خاورو راوتلی و.
ښی خپل لړزانده لاس خاورو ته ور نږدې کړ، ببرته یې ګوتې په هوا کې راټولې شوې، یوه شیبه یې په رډو سترګو له خاورو راوتلي لاس ته وکتل، د زړه دربا یې تېزه شوه، ناڅاپه یې دواړه منګولې په خاوره کې ښخې کړې، د لیونو په څېر یې مړه خاوره وتوشپله، لاس تر اوږې لوڅ شو، په لانده لستوڼي پورې خاورې نښتې وې، بیا یې د خاور په توشپلو پیل وکړ، ګوتې یې د کمیس په غاړه ولګېدې، ټینګ یې ونیو، کش یې کړ، له خاورو سپېره ویښته راووتل، وروسته تندی ښکاره شو، بیا سترګې، پزه او خوله له خاور راووتل، غوټۍ په ځیر ورته وکتل، بې اختیاره یې شونډې ورېږدېدې:
_جا، جا، جانکو!
د زړه ضربان یې ډېر شول، له خولې یې لاړې راووتې، لاندې یې وکتل، د سرې غاړه تر نیمایې غوڅه وه، له ورمېږه راوتلې تازه وینه له خاورو سره ګډه شوه

د ښځې پر زړه ترخې اوبه راپورته شوې، تېوخې واخیسته،کانګو ونیوله، مخ یې کوږ کړ، ویې ګرځول، سرې ته یې وکتل، د ماښام په تته رڼا کې یې پر تندې د کالدانې لوی داغ ښکارېده، د ښځې له خولې ځګونه را ووتل، پر سترګو یې تیاره راغله، مخامخ ړنګه شوه.

* * *

ښځې سترګې رڼې کړې، پاڼې وې، تر پاڼو پورته سپینه ګرده سپوږمۍ ولاړه وه.
په سر کې یې نرۍ څړیکه تېره شوه، کیڼ لاس یې پر ځمکه ولګاوه، لوټې وې، په زړه یې وېره ننوته، فکر په مخه کړه، ورو یې وویل:
ـزه، زه چېرته یم.
کوم ځواب یې وانهورېد.
پر ښي لاس یې زور راووست، لاس یې پوست ولګېد، ورو یې ور وکتل، لاس یې د یوه بنیادم پر لوڅه ببره سینه پروت و. خوله یې وازه کړه، د چیغې غږ راونه ووت، خرهاری یې شو، کیڼ بغور یې لوند ورته واېسېد، ورو یې پورته وکتل، پر تندې یې د یوه بنیادم له مړو وینښتو ډکه زنه ایښې وه. یو دم کېناسته، د سپوږمۍ رڼا د سړي پر لوڅو سپینو سترګو لګېدله... ښځې څو ځله خوله وازه کړه، غږ ترې راونه ووت، دومره پوهېده چې ځان یې رېږدې.
د مڼو د ونو له تورو څانګو څخه د لاسې بتۍ رڼا ښکاره شوه، یو غږ یې واورېد:
ـغوټۍ!
ښځه د تاک پاڼو ته ور وښوېده، رڼا د ونو تر څانګو را ووته، پر مخامخ دېوال ولګېده، یو دم ورکه شوه.
ښځې خپلو پښو ته کتل، پایڅې یې لړزېدلې...
د لاسې بتۍ رڼا د باغ په کونج کې ګرځېدله...ښځه ورو پر سینه وښوېده، لاس یې د یوه تاک په تنه پورې ونیو، په زحمت ولاړه شوه، زانګې وانګې یې د باغ د وره خواته حرکت وکړ، د کلا په مینځ کې لویې دروازې ته ور وګرځېده، کولپ ور لوېدلی و،

خوله یې چیغې ته جوړه کړه، ساه یې په سینه کې سره راټوله شوه، له مرۍ نه یې یو اځې خرهاری راووت.
د بتۍ رڼا د کلا په دېوال کې له پرې شوې دروازې څخه را ووته، د سنځلی پر ځړېدلو څانګو ولګېده، څانګو اوږده سیوري پیدا کړل، رڼا بېرته ورکه شوه.
ښځه دالان ته ننوته، د پیازو چاړه یې پر ټټر پورې ونیوله، ټکری یې پرې خور کړ، کوټې ته لاړه، څراغ ته یې ور پو کړل، د وره شا ته غلې کېناسته.
چوپه چوپتیا وه، کله کله به څاه ته نږدې، یوې چونګښې کورررړ کړل، نور هېڅ هم نه اورېدل کېدل.
شېبه وروسته د یوه بنیادم د بوټونو ټکا واورېدل شوه، د بتۍ رڼا له ورسۍ نه کوټې ته ورولوېده، رڼا پر یوه عکس ولګېده، ملک عطاالدین شخ برېتونه نیولي ول.
د کوټې د دروازې کړپ شو، د ښځې زړه د پښو تر پوندو منډه کړه، په کوټه کې یو نارینه غږ واورېدل شو:
ـ غوټۍ !
غوټۍ په بېړه ولاړه شوه، په لاس کې نېولې چاړه یې پورته کړه، یو چا اخ کړل، بتۍ یې له لاسه ولوېده، له دروازې سره ولګېد، درب شو، په غولي ولوېد.
ښځې منډه واخیسته، کینه پښه یې د دروازې تر لیخکه ویسته، خو ترښۍ پښې یې د یوه بنیادم ګوتې تاو شوې، د کوټې خواته په زوره کش شوه، د لرګي پر صندوق ورغله، زنګنونه یې پر صندوق ولګېدل، شا په تخته پرېوته.
بتۍ وخوځېده، له ځمکې پورته شوه، د ښځې پر مخ سپینه رڼا ولګېده، د هغې یوه خوا مخ په وینو سور و، وړې، وړې لوټې په وینو کې نښتې وې.
د سرې زګیروی شو، اورلګیت ولګېد، د حمید په غټو سترګو کې د اورلګیت د دانې لمبه ښکارېدله...
بله دانه لاټین ته ور نږدې شوه، کوټه ژېړې رڼا ونیوله.
حمید خپل مټ ته لاس ور ووړ، د پیازو چاړه پکې بنده وه، چاړه یې له لاستي ونیوله، کش یې کړه، سرې وینې باد شوې.

ښځه په پښو ودرېده، د کوټې دروازې ته يې منډه ور واخيسته، د سړي پښه ور وغځېده، د ښځې له زنګانه سره ولګېده، پړمخې پريوته، څنې يې په شدت شا ته کش شوې، سترګو ته يې د حميد سرې سترګې ودرېدې، د سړي له خولې لاړې باد شوې، د ښځې ژامې ته يې سوک ورکړ، ښځه پر اړخ ړنګه شوه.
حميد پردې ته لاس ور وغځاوه، کش يې کړه، پرده له ميخونو سره يو ځای لاندې راولوېده. سړي نری تراډه ترې ويسته، ترمټ يې تاو کړه، کلکه غوټه يې ور واچوله.
حميد ښځې ته وکتل، په خاورو سپېره وه، سر يې دېوال ته کوږ و، په راوتلو رډو سترګو يې ده ته کتل.
حميد په ملنډو وويل:
ـ جانکو دې ولېد؟
ښځه له حرکته لوېدلې وه.
د سړي لاندنۍ شونډه وځړېده، سپين غاښونه يې ښکاره شول، ښځه يې تر وينښتو ونيوله، د هغې سر پورته شو، سترګو ته يې د چت تور لرګي ودرېدل، سړي په لوړ غږ وخندل، له خولې يې باد شوې لاړې د ښځې پر سپينه غاړه ولګېدې.
سړی يودم غلی شو، په ملنډو يې وويل:
ـ زه څه ملامت يم، دی په خپله کم عقل و، ما ستا له خولې د راوتليو ځګونو د پاکولو لپاره ټوټه پسې غوښته. ورسۍ ته مې وکتل، جانکو د څاه تر څنګ ولاړ و، له پايڅو نه يې خړې اوبه څڅېدلې، ده په لاس کې نيولې زرينې خولۍ ته کتل.
حميد غلی شو، يودم يې وخندل، څنګ يې بدل کړ، د سدرۍ له جېبه يې ګڼې کونجياني (کلياني) راوېستې، د لرګي صندوق يې خلاص کړ، په غولي يې څو کاغذونه کېښودل شول، وروسته يې يودم وخندل:
ـ دا وينې؟
ښځې په حيرانۍ ور وکتل، د سړي په لاس کې يو کوچنی تبر ښکارېده.
سړي تبر لاټين ته ور نږدې کړ، ورو يې وويل:

ــورته وګوره ! د جانکو غاړه مې په همدې تبر پرې کړه، دی ساده سړی و ، له خولې نه يې ختې پاکولې، زه هم د شا له خوا غلی ورغلم، تبر مې د هغه په غاړه راټيټ کړ.
د ښځې خرهاری شو.
سړي پرته له دې چې هغې ته وګورې په خندا يې وويل:
ــدې تبر د ډېرو غړې خوړلې دي، ته ورته وګوره، خوله يې سره ده، په دغو وچو وينو کې دې د مور د غاړې وينه هم ګډه شوې ده.
د ښځې خرهاری ډېر شو ، يودم يې ټوپ کړل، پر سړي ور پرېوته، د دواړو لاسونو تېره نوکان يې د هغه مخ ته برابر شول. سړي تر ستوني ونيوله، پورته شو ، د ښځې ژامې ته يې سوک ورکړ، د هغې له خولې وينو داره وکړه ، څو څاڅکې د څراغ په ښيښه وبهېدل، ښځه يوې خوا ته ړنګه شوه، په لنډ وخت کې د هغې له خولې نه راوتلې وينې يوه لويشت غولی سور کړ. د ښځې راوتلی ټټر په تېزۍ کښته پورته کېده....
سړی ولاړ شو ، د ښځې ګېډې ته يې درنه لغته ورکړه، ښځې وټوخل، تاو را تاو شوه، بېرته بې حرکته پرېوته.
سړي چيغه کړه !
ــستا پلار هم ما وواژه، د سپې زوی ته سلامت دوه ساعته ماتله وم، کله چې د غوثو له کوره راووت، په خوړ کې مې د تبر وار پرې وکړ، شپه وه، تبر سم ځای ونه لګېد ، ده منډه واخيسته، په تياره کې رانه ورک شو ، خو وروسته مې پيدا کړ، په همدې تبر مې پر غاړه وواهه.
سړی غلی شو ، يو دم يې شونډې وبرې کړې، ښځې ته يې وکتل، په ملنډو يې وويل:
ــخو ودې نه پوښتل چې ولې؟
ښځې تېزه ساه وهله..
د سړي تندی تريو شو ، چيغه يې کړه:
ــپلار ته مې دې مرګه ور ولېږله، ته مې ورنه وغوښتې، خو ده غاړې کولې، ويل يې چې ملک سړی يم، خنګه خپله لور يوه موټروان ته ورکم.
سړی غلی شو ، ښځې ته يې وکتل، هماغسې يې تېزه تېزه ساه وهله.

سړي وخندل، په ملنډو يې وويل:
ـ پوهيږې چې ته مې ولې کولې؟
ښځې رډې سترګې ورته نيولې وې...
د سړي تندی تريو شو ، په خشکه يې وويل:
ـ زه ستا پر خيرن مخ نه وم مين، خبره د اتو شلو جريبو ځمکې، باغ، کلا او ګاڼو وه، ستا پلار نه خپل درلود او نه هم تربور، له غوټو هم ميراث وه، نو دا جايداد ، ما د ځان لپاره تياره ګوله ګڼله، بس ! ملک بايد مړ شوی وای. ما همدا کار وکړ، خو ګوډ غوټو په څټ کې راشين شو ، هيڅ مې نه وو ورته ويلې، هسې يې راسره بده شوه، که ګوډ په کلا کې نه وای اړولې، مور دې په خپله راضي کېده چې تا زما په نامه کړي، پر هغې خو هسې هم ګران وم، ترور مې وه، غوټو يې د خپل خاوند قاتل ګاڼه، ته وو ايه ! له ما پرته به يې په بل چا باور کاوه؟ هه !
ښځې د توشکې ژۍ د خپل ښي لاس په موټ کې ټينګه کړه.
سړي خبره پسې وغزوله:
ـ پوهېدم چې غوټو په جومات کې دی، ګوډ به د ماخستن له لمانځه وروسته کلا ته راته، تر هغو به دروازه خلاصه وه، زه هم د ماښام په تته رڼا کې کلا ته ورننوتم، په دالان کې مې ستا د مور ټوخی واورېد ، په احتياط برج ته وختم، ستا د پلار لاسي بتۍ مې د ګوډ تر توشکې لاندې کړه.
سړي وخندل، خبرې يې پرې شوې، بيرته يې وويل:
ـ پوهېږې چې لاسي بتۍ مې له کومه کړه؟ !
ځواب يې وانهورېد.
ـ ستا د پلار له جيبه مې راوېسته، لومړۍ مې مړ کړ، بيا مې د هغه جيبونه ولټول، بس ! سرکوزی ډېر سخت سړی و ، په جيب کې يې يوه روپۍ هم نه وه، يواځې يوه قواله ترې راوخته او يوه هم هماغه لاسي بتۍ چې ما د ګوډ تر توشکې لاندې کړه.
د ښځې رېږدېدلي لاس حرکت وکړ، سړي ور وکتل، يو ګز ليرې د پيازو چاړه پرته وه، سړي په ملنډو وويل:

ـچاړه غواړې؟
خپله پښه یې چاړې ته ور وغځوله، چاړه یې پر پونده ووهله، چاړه د ښځې له لاس سره ولګېده، سړي هماغسې په ملنډو وویل:
ـهه ! دا یې هم چاړه !
ښځې بېرته لاس ور ټول کړ، د پخوا په څېر ستونې ستغ پرېوته، چت ته یې وکتل، له ښی سترګې راوتلې اوښکه یې ورغړېده، د غوږ تر څنګ یې په ګڼو ګاړګوتې تورو ویښتو کې پټه شوه.
سړي وخندل:
ـمور مې دې هم همداسې ووژله، ماښام قضا کاهدانې ته ننوتم، تر ماخستنه ماتله وم، مور دې له څراغ سره د باندې راووته، د خوارکې سړو اوبو ته زړه شوی و، په لاس کې یې چایجوشه ښکارېدله، نیغه د څاه خواته ور روانه شوه، خو بوکه یې لا نیمایي ته نه وه را پورته کړې چې د تبر وار مې پرې وکړ. اخ یې هم تر خولې راونه ووت، په غېږ کې مې را ړنګه شوه، لاسونه مې سرو وینو ونیول. د هغې سر مې څاه ته ور وغځاوه، په خپله پورته برج ته وختم، د ګوډ خر هاری خوت، غاړه یې د تبر خولې ته ښه جوړه وه، خو ومې نه واژه، که مې داسې کړې وای، نو ستا د مور او پلار قاتل به څوک وای؟ ته به څنګه زما کېدې؟ ګوډ خو مې د بدی په پلمه په رښا ورځ هم وژلی شو، ما یې یواځې پر سپینو پایخو خپل له وینو ډک لاسونه څنډ وهل.
له برجه را کښته شوم، ترور مې له پښو ونیوله، څاه ته مې ور خوشې کړه، پام مې نه و، زرینه خولۍ هم ورسره ولوېده، زه بېرته کاهدانې ته ننوتم، شېبه وروسته ته له کوټې راووتې، چیغې دې کړې، ګوډ له برجه راکښته شو.
سړی غلی شو، بېرته یې شونډې وخوځېدې:
په نورو خبرو خو ته هم پوهېږې، ما د کاهدانې له وره نه هر څه لیدل، کله چې جانکو د خلکو د خبرولو لپاره د کلادروازه خلاصه کړه، په کلي کې د هغه له چیغو سره سم، زه هم له کلا ووتم.

سړي ځراغ ته لاس ور وغځاوه، د ښځې مخ ته يې ورنږدې کړ، خوله يې په وينو سره وه، په سرو شونډو کې يې د لاټين ژيړه رڼا ښکارېدله.
سړي په خندا وويل:
ـ اوس يوائې ته پاتې يې، غم مه کوه، ستا غم مې هم خوړلی، اوس دې باغ ته بيايم، هلته جامې درنه باسم، بيا دې پر تبر غاړه غوڅوم او لوڅه لغړه دې د جانکو پر تټر پرېباسم.
د ښځې خرهاری ږ پر شو.
د سړي خندا زور ونيو، له خولې يې لاړې باد شوې، هماغسې يې په خندا کې وويل:
ـ په جانکو دومره وخت نه دی وتلی، يو دوه تازه زخمونه به يې په غاړه کې جوړ کم، په خپله وينه راباسي، بس! يوائې مخ او ځان يې لږ پاکوالی رانه غواړي. ته وو ايه! څوک به ما ملامت کړي، ساده خلک دي، ورته وبه وايم چې دواړه سره جوړ ول، يو ځای مې سره ونيول.
د ښځې له خولې ځګونه راووتل، يو دم يې ټکان وخوړ، سړی يې پورې واهه،لاټين ولوېد، ښځه ولاړه شوه، سړي تر پښې ونيوله، ښځې لاټين پورته کړ، کړنګ شو، سړي خپل سر ته غبرګ لاسونه ونيول، په ويښتو کې يې د ځراغ ماتې نازکې ښيښې بندې وې، مخ يې لوند شو، د خاورو د تېلو بوی يې پر سپږمو ننوت.
ښځه زانګې وانګې له کوټې ووته، سپوږمې د کلاه د ختيځ برج پر سر ولاړه وه.
ښځې څو ځله چيغې ته خوله جوړه کړه، خو غږ به يې په مری کې تاو راتاو شو، له خولې به يې يوائې خرهاری را ووت.
باغ ته ننوته، د منو د ونو خواته ور وګرځېده، څو ګامه يې واخيستل، پښه يې لښتي ته ور وښوېده، پر لوڅو پښو يې سړې اوبه ور واوښتې، ببرته پورته وخته، له اوږې سره يې يو څه ولګېدل، په وارخطايې يې ور وکتل، له ټيټ ښاخ څخه د منو سپين ګلان توی شول.
ښځې پر مخامخ د بوال منډه ور واخيسته، ټوپ يې کړل، لاسونه يې د سرداو سر ته ور ورسېدل، له نوکانو سره يې د دبوال کاهګل جلا شو، ببرته شا پر تخته پرېوته.

د بوال ته يې وکتل، هسک و، يوه تاک ته ور وښوېده، ځان يې د تاک په ګڼو ښانګو کې ننه ايست.
ښه شېبه ووته، د بټۍ سپينه رڼا د منو په ونو کې ګرځېده...وروسته ورکه شوه.
ښځې تېزه تېزه ساه وهله... بيا يې نږدې غږ واورېد:
ـ غوټۍ!
ښځه په خپل ځای کې غلې ناسته وه.
ناڅاپه يو سيوری ور باندې راغی، نږدې پاڼې وښورېدې، ښځې خپله ساه ودروله، پر پښه يې يو څوک ور وختل، ښځې خپله لاندنۍ شونډه په غاښونو کې ټينګه کړه، سږی مخکې لاړ.
ښځې سږه ساه ويسته، چوپه چوپتيا وه، چرچرک نارې وهلې...
ښځې سترګې پټې کړې، دې په تيزی سره ساه وهله... يودم يې تر ښۍ پښې د يوچا ګوتې تاو شوې، کش شوه، د تاک پاڼې يې له مخ سره ولګېدې، ټکری يې په يوه ښانګه کې پاتې شو، پر هوار ميدان ستوني ستغ، سرتوره پرېوته.
ښځې په بيړه پورته وکتل، حميد و، د سپوږمۍ رڼا يې پر ببرو ويښتو پرته وه.
حميد د هغې پر ټټر پښه کېښوده، په لاس کې يې تبر ښکارېده.
ښځې د هغه تر پښې ګوتې تاو کړې، سږې د ښځې پر ټټر زور راووست، تبر يې پورته کړ، ښځې وټوخل، تبر ته يې وکتل، په ستورو کې ولاړ و.
ښځې سترګې پټې کړې، شېبه ووته، د ښځې پر مخ او غاړه تاوده څاڅکي ولګېدل. خرهاری يې تر غوږ شو، سترګې يې رڼې کړې، تبر هماغسې پورته ولاړ و.
ښځې حميد ته وکتل،د هغه له ستوني وينو دارې وهلې...تبر يې له لاسه جلا شو، ولوېد، تېره څوکه يې د ښځې غوږ ته نږدې په ځمکه کې ننوته، دی هم مخامخ پر يوه تاک ورغی، لښتې ماتې شوې، درب شو، پړمخې پرېووت، له ورمېږه يې د چاړې لاستی راوتلی و.

ښځې ټکان وخوړ، د حمید ځنګنو ته نږدې غبرګ بوټونه ښکارېدل، ښځې په راوتلو رډو سترګو پورته وکتل، یو ځوک ولاړ و، څېره یې نه ښکارېده، د سپوږمۍ رڼا یې پر اوږو لګېدله.

ښځه کېناسته، نیم ګز شا ته شوه.

سړی ورمخته شو، ګونډې یې پر ځمکه ولګېدې، څېره یې د سپوږمۍ رڼا ته برابره شوه، ده کړه پزه درلوده، په سترګو کې یې اوښکې ځلېدلې، په غریو کې یې وویل:

_غوټۍ زویه !

ښځې په حیرانی ورته کتل...

سړي د هغې اوږو ته څنډه ورکړ، چیغه یې کړه !

زه یم، غوث الدین !

د ښځې په ستونې کې خرهاری شو، زوروره چیغه یې تر خولې راووته !

_لا لا !

ځان یې د تره غېږې ته ور واچاوه، کوکه یې کړه، د ژړا غږ په ټول باغ کې تاو راتاو شو...

سړي د غوټۍ د ککرۍ په ګڼو پېچلو ویښتو کې ګوتې تېرې کړې، د هغې سر یې پر خپل ټټر پورې ټینګ کړ، د ښځې کوکو زور واخیست. سړي په غریو کې وویل:

_هر څه به سم شي، هرڅه !

ښځې هماغسې ژړل...

ښه شېبه ووته، د ښځې اوښکې نه تم کېدې، وروسته یې په نیولي جړ غږ وویل:

لا لا ! ما دې خپل کور ته بوځه !

سړي د ښځې پر ککرۍ شونډې کېښودې، ښکل یې کړه.

پاو وروسته د سپوږمۍ رڼا په دوو تنو لګېدله، دواړه د منو په ګڼو ونو کې کلا ته د پرې شوې وره خواته روان ول، ښځې خپل سر د سړي پر اوږه ایښی و، سړي په تګ کې ستونزه درلوده، کینه پښه یې درنه پسې اخیسته.

پای

Download from:aghalibrary.com